

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 466

De Schat van den Dalai-Lama

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTMANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De schat van den Dalai-Lama.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Van Amerika naar Tibeth.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Hoewel het reeds ver in de lente was en de maand April reeds ten einde liep, was de Bering Straat, de afscheiding tusschen de Vereenigde Staten van Noord-Amerik en het onmetelijke vasteland van Azië, bijna zoover het oog reikte, nog overdekt met ijsschollen.

Maar reeds begon de winter te zwichten voor de herhaalde aanvallen van de lente en de strijd werd voltrokken onder een dof gerucht, een hol gerommel, dat op tientallen mijlen afstands hoorbaar was en dat veroorzaakt werd door het kruln van het ijs.

Het water, voor een deel reeds verwarmd door de zonnestralen, tastte de grondslagen der hooge ijsbergen aan, waarvan er telkens weer een omkantelde, en met donderend geraas den ijsvloer in zijn omgeving verbrijzelde, zoodat de walrussen, die zich in het zonnetje lagen te koesteren, verschrift naar alle zijden wegstoven en hun toevlucht zochten in hun eigenlijk element.

Op sommige plekken was het ijsveld nog vele

meters dik en het zou wel Juni worden, voor al het ijs was verdwenen en de Bering Straat weder bevaarbaar zou worden.

Maar hier en daar vertoonden zich reeds gaten en geulen, die zich hoe langer hoe meer verwijdden en het zou niet te lang meer duren, of het pleit tusschen de zonnewarmte en de ijzige koude van het barre Noorden zou voor goed beslecht zijn — tot in het begin van October de eerste ijsschollen weder zouden komen opdagen.

De meest volstrekte eenzaamheid heerschte op deze plek.

Op de kusten van Alaska, aan de oevers van het Konjagen Schiereiland woonden de Eskimo's, die over een maand de Bering Straat in alle richtingen zouden doorkruisen in hun kleine kajaks, ranke vaartuigjes, uit boomschors vervaardigd en zoo licht, dat een man ze gemakkelijk op zijn schouders kan vervoeren en die met behulp van een dubbele pagaai buitengewoon snel worden voortbewogen.

Maar de Eskimo's waren nu nog ver en begonnen pas hun winterwoningen te verlaten, die in het ijs waren uitgegraven, teneinde hun zomer-verblijven te betrekken, ruwe hutten uit boomtakken en klei vervaardigd.

Hier op deze bevroren vlakke heerschte echter de stilte des doods, die alleen werd afgebroken door het kruien van het ijs, dat nu en dan klonk alsof er kanonschoten werden gelost, wanneer de zware schotsen elkander verdreven.

Slechts nu en dan klapwiekten eenigè zeearenden met breeden vleugelslag voorbij, maar zij richtten zich allen landwaarts, want zij wisten wel dat er op deze barre ijsvlakte voor hen geen voedsel zou zijn te vinden.

Maar heel hoog in de lucht, van de aarde nauwelijks zichtbaar, bewoog zich een reusachtige vogel voort, die de vleugels in het geheel niet bewoog, maar met groote snelheid als het ware voortschoof, onder een scherp ratelend, ver hoorbaar geluid.

Het was een vliegmaschine.

Haar geheele oppervlakte glansde zwak in het licht van de zon, die zooeven was opgekomen.

De vliegmaschine was geheel vervaardigd uit aluminium, ook de draagvlakken, de stuurvlakken en de romp, het onderstel voor de wielen en de schroef waren geheel van hout.

Met een ongehoorde snelheid bewoog deze kunstmatige vogel zich voort en de zeearenden die haar hadden willen bijhouden, moesten het jammerlijk afleggen en bleven dadelijk achter.

Er bevonden zich drie personen aan boord van het vliegtuig — wanneer men het hondje buiten beschouwing laat, dat zoo rustig in een hoek van de overdekte kajuit te slapen lag, alsof het zich op den beganen grond, in de warme huiskamer van zijn meester bevond.

Het was een vrij groote, ruigharige terrier.

De man die achter het stuurwiel zat en den blik gevestigd hield op een kaart zonder einde, in een kastje met glazen deksel opgeborgen en welke hij met behulp van een knop, die buiten het kastje uitstak, telkens een weinig verder kon draaien, was John Raffles, de Londensche Gentleman-dief.

Zijn beide metgezellen waren Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Maanden geleden had een van Raffles' grillen

hem naar Amerika, of liever naar Alaska gebracht, waar hij niets anders wilde doen dan op den poolvos en den wolf jagen.

Maar de omstandigheden hadden gewild dat het al spoedig een geheele andere jacht werd — een jacht op menschen.

Dagen hadden zich aan dagen, weken zich aan weken gerijld, het eene avontuur was het andere gevolgd en Raffles had in een paar maanden met zijn twee vrienden heel wat meer en wat gevaarlijkers beleefd dan duizenden anderen in hun geheele bestaan.

Hij was betrokken geweest in het avontuur van professor Armstrong, die daar in het barre Noorden, alleen vergezeld door zijn bevallige dochter, Sylvia geheeten, kwam zoeken naar een monsterachtig grooten diamant, dien hij dan ook vond, maar alleen om hem onder den invloed van een geheimzinnige kracht voor zijn oogen te zien uitspringen — een diamant van bijna tachtig centimeter hoogte.

De professor was naar Europa teruggekeerd, bitter teleurgesteld, hoewel in ervaring rijker, maar zijn dochttertje was daarginds achtergebleven, want zij had haar hartje verloren aan een stoeren pelsjager, Jim Cooper geheeten, met wien zij in het huwelijk was getreden.

Maar reeds had de loop der gebeurtenissen Raffles naar New-York gevoerd en hij kwam daar juist bijtijds om opnieuw den strijd aan te binden met de bende van Het Kwade Oog, die wederom het hoofd had opgestoken en de geheele stad terroriseerde.

Om dien strijd met des te meer kans op welslagen te kunnen voeren, had Raffles dadelijk James Henderson en Brand naar Europa gezonden en naar Zuid-Amerika, om daar respectievelijk de wonderbaarlijke vliegmaschine te gaan halen, waarin hij zich thans bevond en waarmede men een snelheid van vijfhonderd Kilometer in het uur kon bereiken en een kleine, maar zeer snelle duikboot, die verborgen was geweest in een kreek van de Golf van Mexico, waar Henderson haar was gaan halen.

De boot werd niet gebruikt en lag nog altijd goed verborgen niet ver van New-York, maar de vliegmaschine des te meer!

Zij had Raffles uitstekende diensten bewezen en het einde van den strijd was geweest, dat de bende van het Kwade Oog, nog bijna voor zij

veel van belang had kunnen uitrichten, van den aanvoerder tot den laatsten der luitenants en daarenboven tot bijna alle leden was uitgeroeid.

Raffles kon met dit succes meer dan tevreden zijn en omdat de politie ondankbaar genoeg was, hem niettegenstaande zijn onwaardeerbare hulp achterna te zitten, zoo besloot hij, naar Europa terug te vliegen.

Niet over den Oceaan evenwel, zooals hij reeds zoo menigmaal gedaan had, om reeds tien uren later te Londen te zijn teruggekeerd, maar dwars door Siberië, China en Azië!

De tocht zou dan op zijn minst drie of vier dagen duren, maar Raffles had den tijd en hij was voornemens, zich eens te gaan overtuigen, hoe het stond met een van zijn „steunpunten” in een onherbergzame streek van het reusachtige Indische rijk gelegen en waar hij een groot fortuin aan diamanten en andere edelgesteenten had verborgen.

De tocht leek zeer gewaagd — maar Raffles wist heel goed wat hij van den „Duivel der Lucht” kon vergen.

Benzine behoefde hij niet — want zijn toestel werd electrisch gedreven en de accumulator, die van zijn vinding was en waarin eigenlijk het geheele geheim school, kon maanden lang zijn kracht leveren, zonder opnieuw te worden geladen — het is waar dat het laden wel bijna twee weken duurde!

Olie, smeerolie was het eenige wat ook voor deze machine onmisbaar was, maar Raffles had den voorraad in New-York vernieuwd.

Hij zou dus terug keeren — maar weer had het lot het anders beslist en in diezelfde streek bijna, waar hij een paar maanden tevoren door de met een dikke laag sneeuw overdekte vlakten had gedwaald en waar nu de lente alle knoppen deed uitbotten, het gras hoog deed opschieten en de bloemen deed geuren, had hij een zeer eigenaardige ontmoeting.

Want toen de vliegmaschine om een onbetekenend gebrek aan een onderdeel van de machinerie moest landen, waren Raffles en zijn metgezellen getuigen van een overval van roovers op een postkoets en toen zij hulp konden bieden bleek het, dat zich onder de zwaar gewonde reizigers niemand anders bevond dan Jim Cooper, terwijl zijn jonge vrouw door de bandieten was weggevoerd!

En weder volgde een reeks avonturen, waardig om een plaats in te nemen onder de meest spannende hoofdstukken van Gustave Aimard en die eindigden met een volkomen nederlaag van de bandieten, terwijl het jonge vrouwtje weder in de armen van haar pas verworven echtgenoot werd gevoerd.

Thans belette Raffles niets meer, eindelijk zijn meermalen onderbroken reis voort te zetten en zoo komt het, dat wij hem en zijn twee metgezellen op tweeduizend meter boven de ijsvlakte van de Bering Straat aantreffen, op weg naar Londen.

Wat Charly Brand aangaat — hij vond dat een weinig rust thans volstrekt geen kwaad zou doen, want de afgelopen maanden waren vol opwinding, lichamelijke inspanning en eindeloze vermoeienissen geweest, die een minder gehard man onmogelijk had kunnen verduren zonder op zijn minst hopeloos zenuwziek te worden.

Nu zou nog het bezoek aan de schatkamer komen en dan ging het op Londen toe, om, naar de jonge man van harte hoopte, in de hoofdstad van het Vereenigd Koninkrijk eindelijk een weinig rust te vinden.

Hij had voorspeld, dat de jacht op poolvossen waarschijnlijk een gecompliceerd karakter zou krijgen en de gebeurtenissen hadden hem maar al te zeer in het gelijk gesteld.

En de arme Brand wist niet en kon nu nog niet weten, daar hij de gave der toekomstvoorspellers niet bezat, dat er zich nog vreemde zaken zouden afspelen, alvorens hij weer rustig in zijn geliefkoosden clubfauteuil in het weelderig ingerichte conversatie-vertrek van de Windsor-Club te Londen zou kunnen neervallen, om over onverschillige dingen te praten met beschaafde lieden, behoorlijk geschoren, goed gekleed en die fijne sigaretten rookten, want hier in Amerika was hij in hoofdzaak in aanraking gekomen met ruwe, woeste kerels, die om een menschenleven even weinig gaven als om het leven van een hond, die stonken naar slechte jenever en even slechte tabak, die zich niet waschten zolang de lange winter duurde en wier conversatie-talenten uiterst beperkt waren.

Daar Raffles voornemens was, de reis zoo in te richten, dat zij met niet al te groote vermoeienissen gepaard zou gaan, zoo had hij het plan opgevat reeds des middags te Londen te

zijn en dan eenige uren rust te nemen.

Hij liet de machine thans aanzienlijk dalen, want reeds kwam de tegenovergestelde oever in het gezicht en hij behoefde er volstrekt niet voor te vreezen, dat de zeer spaarzame bewoners van deze barre streken zich veel zouden bekommeren om de buitengewone snelheid van de vliegmaschine, verondersteld dat zij zulk een toestel ooit gezien hadden, een snelheid, die bij de politie over bijna de geheele wereld helaas meer bekend was, dan Raffles wel lief kon zijn.

Toen de vliegmaschine tot op nauwelijks vijf-honderd meters gedaald was, riep Henderson, een reusachtig gebouwd man, Charly Brand in het oor:

— Hebt gij mij zoeven niet verteld, mijnheer Brand, dat de oevers van de Bering Straat aan de Aziatische zijde bijna geheel onbewoond zijn?

— Zoo is het, James! Men vindt er slechts enkele rondzwervende families, kleine stammen, zeer primitief ontwikkeld en die hoofdzakelijk leven van vischvangst en van de jacht op rendieren.

— Maar daarginds zie ik toch een reusachtige menigte menschen op het strand bijeen! hernam de reus. Zie maar zelf, mijnheer Brand!

De jonge man volgde de richting van Henderson's blik, die door een der schuin geplaatste voorruiters van de kajuit keek en barstte toen in lachen uit.

— Maar dat zijn geen menschen, Henderson, dat is een reusachtige kudde pinguins of vetganzen, van een buitengewoon groot soort en die zich inderdaad gedragen als menschen, maar dan als zeer potsierlijke menschen.

Charly had goed gezien, daarginds, op de kust, waar de sneeuw reeds begon te smelten en hier en daar het groen van de heuvels reeds te voorschijn kwam, was een broedplaats van vele duizenden pinguins.

De dieren koesterden zich nu in het zonnetje, zij maakten elkander het hof met buitengewoon dwaze gebaren, geklapwiek van hun korte vleugelstompjes, nijgen van de korte halzen en eindeloze buigingen voor elkander, strijkages als van hovelingen, die elkander een compliment zeggen.

Sommigen bewogen zich met de vleugelstompjes op den rug gekruist, den snavel op de borst, met langzame, schuifelende pasjes voorwaarts,

als verstrooide geleerden, die diep nadenken over een ingewikkeld vraagstuk.

Soms stonden zij plotseling stil, schudden den kop en zetten dan hun tocht weder voort.

Er waren er — en dat waren de dames! — die met nuffige bewegingen hun schitterend witte borstveeren gelijk streken en ondertusschen tersluiks een schuin oogje schenen te werpen op haar aanbidders, die een weinig verder toekeken.

Meer naar de heuvels toe leek het wel de drukke hoek van een beurs te zijn.

Daar snaterden en gebaarden woest een paar honderd vetganzen, tikten elkander met hun korte vleugelstompjes op den schouder, schenen elkander in de ribben te porren, lachten met achterover geworpen kop en sloegen zich op den buik van pret.

Of zij waren in een ernstigen twist en stonden in diep gebukte houding tegenover elkaar, de snavels zoo wijd mogelijk geopend, krijschend van woede en elkander vervolgens tot bloedens toe verwondend.

Verderop kwam een rijtje van tien vogels juist in het gelid aanwandelen, alsof zij soldaten waren die gedrield werden.

Het was zoo zonderling, zoo verrassend, dat Henderson onmogelijk zijn oogen van het zeldzame schouwspel kon afwenden.

Maar plotseling scheen er een ontzaglijke paniek onder de vogels te ontstaan.

Zij hadden blijkbaar het geraas van de schroef gehoord, dat hen zeer verschrikte.

En al die duizenden begonnen zoo snel mogelijk, met korte pasjes, in hun haast bijna over elkander struikelend, te vluchten.

Hun sneeuw witte borsten glansden in de zon en het was alsof zij allen een nauwsluitend gewaad van zwart fluweel droegen en een coquet mutsje van dezelfde stof.

Zij kwamen van alle kanten de hellingen der heuvels afdalen en zochten naar een open plek in het ijsveld, om zich daar, onder luid misbaar, in te werpen.

De vliegmaschine streek over hen heen en niet zoodra was het gerucht van de schroef voor hen verstomd, of de dieren begaven zich aan land en begonnen weer met spelen en twisten.

Henderson zat nog even verbaasd achter zich om te zien en riep toen verbluft:

— Dat is zeker wel het merkwaardigste, mijn-

heer Brand, wat ik ooit heb gezien. Ik zou gezworen hebben dat het menschen waren.

— Het is een feit, Henderson, dat deze buitengewoon eigenaardige dieren echt menselijke bewegingen hebben en hun korte vleugelstompjes gebruiken als armen.

En terwijl Henderson zich grondig liet onderrichten omtrent de levenswijze van deze wonderlijke vogels, stuurde Raffles de vliegmaschine met vaste hand landinwaarts.

Hij liet de baai van St. Laurentius links liggen en vloog over de bronnen van een kleine rivier die zich uitstort in de Baai van Koliutschin. Maar verder wilde hij niet gaan, want het was niet zijn plan, het onherbergzame Siberië te bezoeken.

Hij wilde Kamchatka oversteken, het Sibirijsche, geweldig groote schiereiland, vervolgens de Zee van Okhotsk, die zeer waarschijnlijk ook nog toegevroren zou zijn, om dan dwars over China, Engelsch Indië te bereiken.

Op zijn vliegmaschine durfde hij wel te vertrouwen en zij zou hem onderweg zeker niet in den steek laten; toch zou zijn weg op vele punten stellig niet zonder groote gevaren zijn want niet alleen moest hij over landen vliegen, welker bevolking alle vreemdelingen een doodelijken haat toedroeg, maar ook Engelsch Indië was in dien tijd zeer onrustig en oproerig en ook daar waren streken, waar het voor een Engelschman met

levensgevaar gepaard zou gaan, zich te vertoonen.

Het landingsterrein zag er weliswaar verre van aantrekkelijk uit, maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, de krachten van zijn metgezellen en hemzelf een weinig te sparen en de reis, zelfs in de gemakkelijk ingerichte kajuit van zijn vliegmaschine was voor dengeen die niet atuurde, vermoeiend.

Daarenboven zou er gelegenheid zijn, om den mondvoorraad wat aan te vullen. Er waren aan boord blikjes met geconserveerde levensmiddelen genoeg, maar er ging toch niets boven een verschen hertebout of een goed toebereiden haas.

En Raffles wist dat hij in deze streek hazen, sneeuwkonijnen, elanden, wilde varkens en eetbare vogels in overvloed zou vinden.

Hij bleef dus nog eenige minuten in groote kringen rond vliegen, om naar een goed landingsterrein te zoeken en had dit eindelijk gevonden in een breede en lange vallei, waar de bodem reeds door de dunne sneeuwlaag te voorschijn kwam.

Toch moest Raffles al zijn stuurmanskunst te baat nemen, om een goede landing te volbrengen, want de bodem was door het smeltwater zeer drassig en de machine zou misschien over den kop zijn geslagen, als de landing te stijl had plaats gehad.

De wielen liepen ook vrij spoedig vast, in den modderigen bodem en daarop stond de machine stil.

Let goed op:
Cigaret J. v. K. heeft geen
mondstuk.

Hoofdstuk II.

Op weg.

Onmiddellijk en om te beletten dat de wielen nog verder zouden inzakken, werden de eiken planken te voorschijn gehaald, die altijd werden meegenomen, voor de wielen neergelegd en met vereende krachten slaagden de drie mannen erin, ze op de planken te trekken, zoodat verder inzakken onmogelijk zou zijn.

De drie mannen ontdeden zich spoedig van hun zware pelsen, want hier had de zon reeds zooveel kracht, dat zij konden volstaan met een korten ulster.

Zij grepen hun geweren en daar er geen sprake van was dat ijsberen of ander schadelijk wild de machine zouden kunnen beschadigen, daar er hier ook geen menschen woonden, trokken zij er gezamenlijk op uit, teneinde te trachten, wat eetbaar wild onder schot te krijgen.

Busto, de terrier, dol van blijdschap, dat hij voor eenige oogenblikken uit zijn gevangenis verlost was, sprong luid blaffend rond, rolde zich in de sneeuw en rende een denkbeeldige kat achterna.

Henderson maakte een grooten sneeuwbal en wilde dien den hond laten apporteer en het was koddig de verbaasde en de verontwaardigde uitdrukking op het schrandere gelaat van Busto waar te nemen, toen de schijnbaar zoo harde kogel dadelijk uiteen viel, zoodra hij erin beet.

Hij proestte en snoof en wendde zich druipstaartend van Henderson af, die hem deze kool had gestoofd.

De reizigers behoeften niet ver te gaan, want het wild was in deze streken door menschen weinig bezocht, zeer overvloedig.

Zij kregen een paar vette sneeuwkonijnen uit hun leger, en Raffles en Charly legden ze met een paar goed gemikte schoten neer.

Daar het toch onmogelijk zou zijn, veel verschoedsel aan boord van de vliegmaschine mede te nemen en Raffles er een afkeer van had, onschadelijke dieren noodeloos te doden, zoo vergenoegden de twee vrienden er zich mede, nog een soort speenvarken te schieten, hetwelk Henderson op zijn krachtige schouders laadde en daarop werd de terugtocht aanvaard.

De lucht was zoo helder, dat zij de vliegmaschine op een half uur loopens afstand duidelijk konden zien.

De stilte van de Poolstreken werd alleen verbroken door de voetstappen der drie mannen in de sneeuw, die zienderoogen smolt.

Over twee weken zou het zelfs hier volop lente zijn.

Zoodra zij de vliegmaschine weder bereikt hadden, begon Henderson voorbereidselen te maken om het gevangen wild te bereiden.

Hij stroopte een van de hazen, met een behendigheid die menig poelier hem zou hebben benijd en daarop maakte hij een klein houtvuur met behulp van droge takken, die hij ging zoeken in een naburig boschje.

Op een van sneeuw vrij gemaakt stukje grond werd eerst een laag van die kleine keien gelegd, bijna zuiver rond afgeslepen door den invloed van weer en golven, zooals men ze in deze Noordelijke streken veel aantreft, daarop werden de takken gelegd, luchtig op elkander, zoodat de trekking verzekerd zou zijn en daarop stak Henderson het kleine brandstapelje aan.

Hij had het konijn reeds zorgvuldig schoon-gemaakt en deed het nu in een der alluminium

kookpannen, die tot de kleine keukenuitrusting van het vliegtuig behoorden en na deze eerst met sneeuw te hebben gevuld.

Er kwam wat zout bij, wat laurierbladen, een snuifje peper — en een kwartier later verried een prikkelende lucht dat Henderson zijn werk als kok uitstekend verstond en een krachtig maal bereid had, dat waard geweest zou zijn, op de tafel van een fijnproever te verschijnen.

Busto was er zoozeer van onder den indruk geraakt, dat hij onmogelijk meer kon stilzitten en zachtjes kreunend onophoudelijk om het vuur bleef heendraaien.

De alluminium borden werden te voorschijn gehaald en een oogenblik later nam de maaltijd een aanvang.

Hij was zeer eenvoudig, want een stuk scheepsbeschuit moest de plaats van aardappelen en groenten innemen.

Busto deed een vorstelijken maaltijd met het overschot van het konijn.

De tweede langoor en het speenvarken werden door Henderson volgens de regels der kunst schoongemaakt en vervolgens opgeborgen in de provisiekamer van de vliegmaschine, want de „Duivel der Lucht” had een echte kombuis, al liet de hoogte daarvan een weinig te wenschen over, zoodat de reus wel genoodzaakt was, al zijn werkzaamheden zittende of knielende te verrichten.

Zoodra de maaltijd was afgelopen, staken Raffles en Charly hun pijpen op en zochten zich een plaatsje uit in de zon, waar Henderson reeds een dikke, warme deken had uitgespreid.

De jonge man liet zijn helder blauwe oogen een oogenblik over het eenzame landschap glijden, dat aan alle zijden door heuvels was ingesloten en zeide toen:

— Het is een vreemd gevoel, in vijf minuten van Amerika naar Azië over te steken en van het eene werelddeel naar het andere over te gaan, voor men tijd heeft om zijn pijp leeg te rooken!

— Ja en de oplossing is toch zeer eenvoudig, dicht bij de Pool zijn Azië en Amerika immers slechts van elkander gescheiden door een zeestraat van eenige tientallen kilometers breedte. Maar wij bevinden ons hier in een zeer onherbergzaam gedeelte van Azië of eigenlijk gezegd van Siberië en pas veel verder naar het Westen

zouden wij het eerste teeken van menschelijk leven ontdekken, om van de beschaving maar niet eens te spreken.

Charly volgde eenigen tijd den rook van zijn pijp en begon toen weder :

— Weet je dat wij iets vergeten hebben ?

— Wat dan ?

— Wij hebben nog altijd dat goud en de bankbiljetten in de vliegmaschine, welke de bandieten hebben ontnomen aan de rampzalige reizigers in de postkoets, die allen zijn vermoord. Je hebt alleen aan Jim Cooper den zak met goudstukken kunnen teruggeven, afkomstig van de kleine erfenis, welke hij juist was gaan halen, toen het lot ons op zulk een eigenaardige wijze en juist ter rechter tijd opnieuw zijn pad deed kruisen.

— Ik heb het niet vergeten, Charly, maar wij hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan om dat geld aan de rechtmatige eigenaars terug te geven. Zoodra wij echter een stad bereikt hebben, waar ik geld zal kunnen verzenden, zal ik het onmiddellijk zenden aan den Garnizoenscommandant van Fort Reliance, waar alle slachtoffers thuis behoorden, opdat hij het geld zal kunnen terug geven aan degenen wie het toekomt. Ik zou om alles ter wereld deze som niet willen behouden, er kleeft bloed aan.

Weer volgde er een tijd van zwijgen.

Charly had eenigen tijd naar de ijlblauwe lucht gestaard en eenige groote vogels op hun tocht Westwaarts gevolgd.

En nu zeide hij op zachten, droomerigen toon :

— Hoe heerlijk moet het nu in ons eigen land zijn ! De hazelaars moeten nu in bloei staan, de seringen loopen uit, de meidoorn in de heggen verspreidt zijn doordringende geuren, de leeuwerik jubelt zijn levensvreugde uit, de zwaluw heeft haar nest gebouwd, het moet verrukkelijk zijn ! Ik wilde dat wij op een van je landgoederen waren, Edward !

— Wij zullen daar ook eenige weken gaan uitrusten, dat beloof ik je, Charly ! gaf Raffles ten antwoord.

Wij zullen dit doen, zoodra onze reis beëindigd is, Charly.

Ik zelf zal er mij over verheugen, Charly, als ik mij eenigen tijd alleen kan omgeven door de geneugten, welke de natuur aan den mensch

biedt, tenzij hij een zwarte ziel heeft. Eigenlijk heb ik de natuur van een kluizenaar en ik geloof, dat ik mij zeer goed zou kunnen schikken in de omstandigheden, waarin Daniel Selkirk in het boek Robinson Crusoe geheeten, vele jaren achtereen heeft verkeerd ! Maar het kan niet. Mijn taak is nog niet geëindigd. Wat zeg ik, ik heb nog niet het honderdste deel verricht van hetgeen ik mij heb voorgenomen. Het leven van een mensch is te kort, om, al was het maar alleen in zijn eigen land al het onrecht te kunnen herstellen, dat er bestaat, alle schurken te kunnen bestraffen, die het verdienen, alle zwakken en verdrukten bij te staan, die nu nog gebukt gaan onder het zware juk, hetwelk de tegenwoordige inrichting van de Maatschappij hun op de schouders heeft gedrukt.

Charly keek Raffles tersluiks aan en op zijn krachtig besneden gelaat las hij een uitdrukking van ontombare wilskracht, maar ook die van een namelooze smart, grooter dan een mensch scheen te kunnen dragen — de smart om het wereldwee.....

En hij behoefde maar naar dat strakke, witte gelaat te zien, om even duidelijk te weten alsof het hem gezegd was, dat Raffles er nog lang niet aan zou denken, het beroep te laten varen, dat hij zichzelf vrijwillig gekozen had en dat hem ieder uur, iedere minuut van den dag in gevaar kon brengen, door de wrekende hand der Justitie te worden achterhaald, ondanks zijn stoutmoedigheid, ondanks de wonderbaarlijke hulpmiddelen waarover hij beschikte en ondanks zijn bijna ongelooflijke bekwaamheid om zijn uiterlijk tot onherkenbaar wordens te veranderen.

Talloos waren de avonturen van Raffles geweest. Geen land ter wereld, of hij had het meermalen bezocht. Hij had vermoeienissen en ontberingen van allerlei aard geleden, verstijfd door de koude van de Pool, geblakerd door de brandende zon van de tropen, trekkende door de woestijnen van de Sahara, door de eindeloze Steppen van Rusland, door de prairiën van Canada — vermoeienissen die bijna ieder ander zouden hebben gedood, maar die hij gedragen had met een stoïcisme, dat bijna bovenmensche-lijk leek.

En het schoot Charly te binnen, hoe Raffles eenige jaren geleden, zonder ook maar een seconde te aarzelen, gevolg had gegeven aan

den noodkreet van een jong meisje, in Moskou, dat hem geroepen had, met enkele woorden van een advertente in een vijftal groote Engelsche bladen.

Hij was vertrokken, zonder zelfs eerst te willen nasporen of men hem soms bedrogen had, of men hem misschien een hinderlaag wilde leggen en midden in den winter had hij de verre reis aanvaard, per boot, per trein, per slede, te paard en te voet — want toen had hij de wonderbaarlijke vliegmaschine nog niet uitgevonden en gebouwd, die hem thans zulke onwaardeerbare diensten bewees, al maakte het gebruik ervan de kans weer grooter, dat de politie hem tenslotte zou weten te vinden.

En toen Raffles terugkeerde had hij alweder eenige menschen gelukkig gemaakt en een schurk aan zijn gerechte straf overgeleverd — en twee dagen later scheen hij het geheele geval zoo volkomen te zijn vergeten, alsof hij zijn klein, maar smaakvol ingericht huis in de Regent Street in het geheel niet had verlaten.

Zoo ging het telkens en telkens weer.

Raffles zwierf door de armste, ellendigste wijken van Londen, en bracht er troost, geld en hulp.

Waar een noodkreet weerklonk, daar was hij aanwezig, onder het mom van zijn onverstoorbare kalmte en van zijn wereldverachting, tot in het diepst van zijn hart bewogen door de menschelijke ellende, die hij overal aanschouwde. Dan weer organiseerde hij een waren optocht, plunderde meedoogenloos de brandkasten der rijken, stal de kostbare colliers van vorstinnen en prinsessen, drong door in de huizen der rijk geworden oorlogs-winstmakers en richtte daar een ware verwoesting aan.

Charly kende het verleden van Raffles nog niet geheel en al.

Hij wist slechts, dat, nadat hij met den Stoutmoedigen Avonturier in kennis was gekomen — een kennismaking die hiermede begon, dat Raffles den jongen man het leven redde — omstreeks een half dozijn vrouwen een innige liefde voor zijn vriend hadden opgevat en vijf daarvan hadden zeer goed geweten, wie de man was, voor wien zij, als het moest, hun leven hadden willen geven.

Nooit had Charly kunnen doorgronden, of Raffles in een of meer van die gevallen de liefde beantwoord had,

Maar zeker was het, dat hij zich zoo spoedig

mogelijk onttrokken had aan den omgang met die vrouwen.

En hij drukte het aldus uit: „Geen tijd voor die nonsens”.

Ja, Raffles had geen tijd!

Zijn geheele leven was besteed aan den arbeid, dien hij zichzelf had opgelegd en dien hij ten koste van alles zoo goed mogelijk trachtte ten uitvoer te brengen.

Dit alles ging Charly door het hoofd, terwijl hij zijn bliken gevestigd hield op het gelaat van een der zeer weinigen, die hij tot zijn vrienden rekende.

Toen stak hij, met een zachten zucht, zijn pijp weer aan, die was uitgegaan en liet zich op een elleboog neer, teneinde een gemakkelijker houding te kunnen aannemen.

De zon begon reeds weder te dalen, toen de reizigers nog altijd op dezelfde plek vertoefden.

De koesterende warmte van de zon, die iederen dag een weinig hooger aan den hemel scheen, deed hen goed en zij hadden die rust ook wel noodig na de inspanning en de vermoeienissen van de laatste dagen, de jacht op de bandieten, de bevrijding van Sylvia Cooper en tenslotte de welgeslaagde vlucht, die gepaard ging met de redding van Jerry de Mannendooder.

— Blijven wij hier kampeeren? vroeg Charly tenslotte weer.

— Neen, niet hier! Wij zijn hier te onbeschut. Het klimaat is hier verraderlijk en ieder oogenblik kan er plotseling een hevige sneeuwstorm komen opsteken op dezen tijd van het jaar, bij wijze van afscheid van den winter. Wij zullen een poos in Zuidelijke richting vliegen, tot in de buurt van Utkolok!

Henderson, die juist een inspectie van de machine beëindigd had en den naam had gehoord, trok een leelijk gezicht en zeide:

— Dat zal wel in China liggen, Mylord?

— Waarom denk je dat, Henderson?

— Omdat die naam niet is uit te spreken.

— Wanneer je tong hier al over struikelt, dan zou ik je ontraden, om Chineesch te gaan leeren, vriend James! hernam Raffles glimlachend. Het is geen Chineesche maar Russische naam, Utkolok ligt aan de zee van Okhotsk, op de Westkust van Kamchatka en ongeveer halverwege dat schiereiland. Van die plek zullen wij de zoeven genoemde zee overvliegen.

— Wat wonen daar voor soort lieden, Mylord?

— Stel je gerust — geen wilden! Weliswaar heeft de beschaving daar nog geen hoogen trap bereikt — maar soms twijfel ik er wel eens aan, of dat geen voordeel is te noemen. In ieder geval zullen wij er niets te vreezen hebben, wanneer het lot ons in aantaking mocht brengen met de bewoners, voor het meerendeel landbouwers en visschers, die het midden houden tusschen Eskimo's en Japanners — want het land van den Mikado is als het ware door een paarsnoer van eilanden, de Kurile groep, van de uiterste zuidpunt van Kamchatka gescheiden.

— Mag ik nog iets vragen, Mylord? ging de reus na eenige aarzeling voort.

— Ga je gang, James!

— Zijn er daar in — in hoe heette het nest ook — Utkolok geloof ik — zijn daar bioscopen?

— Dat zou ik niet denken, James! antwoordde Raffles met een lachje. Mis je ze erg?

De reus kreeg een kleur, want de bioscoop was zijn zwakke zijde — hij was er, in het kort, eenvoudig verzot op.

De man, die Raffles bijna overal en steeds vergezelde, die meer en gevaarlijker avonturen had beleefd, dan het meest fantastische brein van een scenario-schrijver zou kunnen bedenken, die alles wat er op de film kan worden vertoond in werkelijkheid had beleefd, wiens geheele bestaan een aaneenschakeling was van zonderlinge gebeurtenissen, de een nog vreemder dan de ander, diezelfde man, die reus van meer dan zes voet, zat, wanneer hij slechts kon, als een schooljongen met open mond te kijken naar de trilbeelden en genoot onzegbaar van de aanschouwing van avonturen, die hij zelf minstens even spannend had beleefd!

Het was een geval, hetwelk Raffles en Brand zich moeilijk konden verklaren, een soort geestelijke afwijking, waarvan zij den oorsprong niet konden bevroeden.

Charly had het eens drastisch uitgedrukt, dat Henderson geleek op het zontje van een banketbakker, die tot walgens toe taartjes te eten had gekregen, om hem het snoepen af te leeren en niettemin geen gelegenheid liet voorbij gaan om de uitstalkast te plunderen.

Cowboy-drama's, circus tragediën, ja zelfs de onmogelijkste Vampyr-geschiedenissen, sentimen-

teele Douglas-Fairbank's films, huiveringwekkende spookhistories, detective-drama's met Joe Deeb's als hoofdpersoon — dat alles „ging er in als een borrel in een doodbidder," zooals Henderson het zelf placht uit te drukken en hij had geen bepaalde voorkeur, of het moest dan zijn voor Pola Negri, die hij dan ook letterlijk aanbad.

Hij verafgootde haar zooals men een hemelsch wezen verafgoott en die aanbidding was geen grein minder geworden, nadat Brand hem eens had gezegd, dat de beroemde Pola Negri, die thans een paar miljoen per jaar verdiende, nog slechts weinige jaren geleden als winkeljuffrouw achter de toonbank van een kleinen bazar te Weenen stond.

Al zou zij een waschmeisje geweest zijn een garnalenpelster, een koffiepikster — het zou hem volkomen onverschillig hebben gelaten — voor hem was zij een godin, op deze aarde neergedaald uit hooger sferen, om de stervelingen gelukkig te maken met haar aanwezigheid.

Eigenlijk gezegd, was er dan ook maar een enkele reden, waarom de brave kerel het betreunde de groote steden te moeten verlaten — en dat was, dat hij midden in de Lybische woestijn en aan den poolcirkel hoogstwaarschijnlijk geen bioscopen zou aantreffen.

Zijn eerste vraag in iedere stad, waar hij in gezelschap van Raffles aankwam, was niet naar een onderdak, niet naar voedsel, niet naar een badhuis, maar naar een bioscoop. Wanneer die er was dan was de rest bijzaak en als hij bijgeval nog zes stuivers in zijn zak zou hebben gehad, dan zou hij die zonder een seconde te aarzelen, veel liever aan een plaats in een bioscoop dan aan een legerstede of een stuk brood hebben besteed.

En Raffles en Charly hadden het tenslotte opgegeven, een verklaring te vinden voor deze eigenaardige geestesgesteldheid bij een man, die alles behalve tot de domsten behoorde, die stellig geen bekrompen geest had en die alles wat hij flikkerend en schokkend voor zich heen zag glijden op het witte doek, tientallen malen had beleefd — en het ook nu nog beleefde.

Henderson had sip voor zich uitgekeken en hernam nu:

— Mag ik weten waar nu de reis heengaat, Mylord?

— Naar huis, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend.

— Rechtstreeks, Mylord? vroeg Henderson met glinsterende oogen.

— Dat niet, James! Wij maken een kleinen omweg over Engelsch Indië!

— Maar in Bombay, in Madras, in Calcutta, in Dehl, zijn bioscopen, dat weet ik, riep Henderson opgewonden uit.

— Zoover zuidelijk komen wij niet, Henderson! hernam Brand hoofdschuddend. Maar heb nog een viertal dagen geduld, dan kun je in Londen weer zooveel van je bioscoop genieten, als je zelf maar verkiest.

Dit vooruitzicht scheen Henderson een weinig te troosten en hij ging voort, het gebruikte en met sneeuw schoongemaakte vaatwerk weder naar zijn kombuis te brengen.

Het zou nog een paar uren licht zijn en Raffles besloot daarvan gebruik te maken om naar het doel te vliegen, dat hij zichzelf voor dien dag gesteld had.

De vliegmaschine werd weder van de planken afgerold, die aan boord werden genomen, allen stegen snel in, om te voorkomen dat de machine te ver zou wegzinken en toch kostte het nog eenige moeite en moest de schroef zeer snel rond draaien, om de wielen los te maken uit den modderigen bodem.

Toen verhief „De Duivel der Lucht” zich snel en zette in zuiver zuidelijke richting koers.

Binnen enkele minuten vloog zij over de nog geheel toegevroren Anadyr, de rivier die in de golf van dien naam uitmondt en een oogenblik daarna kwamen reeds de uitloopers in het gezicht van het gebergte, dat als het ware de ruggegraat vormt van Kamchatka.

Het is een zeer lange bergketen, die zonder onderbreking over het geheele schiereiland tot bijna aan de baai van Anadyr loopt.

Men kon het dus stellen buiten het kompas en zelfs buiten de kaart voorloopig, want men behoefde niets anders te doen, dan dezen bergkam te volgen.

Het was noodig dat de machine tot meer dan drieduizend meter steeg, want de zooeven genoemde bergketen bereikte hier en daar meer dan tweeduizend meter hoogte en op enkele hoogten verheffen de bergen zich tot vier en vijf duizend meter.

De toppen waren nog met sneeuw bedekt en de zonnestralen, die er schuin opvielen, tooverden

een verrukkelijk schouwspel voor de oogen der luchtreizigers.

Het was hier boven fel koud en een benzine-motor zou het waarschijnlijk niet heel lang hebben uitgehouden.

Maar een kleine electriche kabel verspreidde een zachte warmte in de kajuit, waarmede de temperatuur zeer dragelijk was, ofschoon het noodig bleek, dat de luchtreizigers hun dikste pelsen aandedden.

Op deze hoogte was de temperatuur stellig ook nu nog tot dertig graden onder nul gedaald voorà nu de zon reeds naar de kim neeg.

Raffles had de snelheid zoo hoog mogelijk opgevoerd en met een gierend geluid, dat veel geleek op de laagste snaar van een contrabas, die met kracht wordt aangestroken, maar dan duizendvoudig versterkt, schoot het wonderbaarlijke toestel door de lucht,

Men liet de stad Kamcusk op eenige mijlen afstand rechts liggen en vervolgens werd de tocht voortgezet met de wetenschap, dat er zich voor Utkolok geen bewoonde plaats meer zou voordoen.

De zon ging bloedrood onder en had met haar omtrek juist de denkbeeldige lijn aangeraakt, die aarde en lucht scheidt, toen de zooeven genoemde havenstad in het gezicht kwam.

Raffles had het gebergte reeds verlaten en daalde nu neder in een eindeloze vlakte, niet vervan een kleinen stroom, die op een der uitloopers van het gebergte ontsprong en zich een weg baande door een klein bosch, dat zich op eenigen afstand verhief.

Was de zon op tweeduizend meter nog te zien — voor degenen die den vasten grond onder de voeten hadden was zij reeds achter de kim verdwenen en het was in een schemering dat „De Duivel der Lucht” neerstreek, op honderd meter van den zoom van het bosch en op een grasvlakte voortreffelijk geschikt als landingsterrein, al was het gras misschien wel wat hoog.

Voor onaangename verrassingen behoefde men niet te duchten, noch voor nieuwsgierige vragen, want de stad lag op minstens tien Kilometer afstand en de streek was hier volkomen verlaten.

De luchtreizigers verlieten de machine weder en maakten zich gereed om op deze plek te kampeeren.

Hoofdstuk III.

Van Kamchatka naar Thibet.

De vliegmaschine voerde een stevige waterdichte tent voor vier personen mede, die aanstonds werd opgezet, op vijftig meter afstand van den boschzoom en bijna even ver verwijderd van het stroompje dat kabbelend zich door de weide kronkelde.

Nu de zon verdwenen was, deed de koude zich nog gevoelen, op deze groote hoogte, nauwelijks tachtig Kilometer van den Poolcirkel en er werd dan ook dadelijk een flink houtvuur aangelegd.

De koude had den honger gescherpt en Henderson haastte zich dan ook een gedeelte van het speenvarken toe te bereiden.

In den kleinen oven, electricisch verwarmd, maakte Henderson eenige maïskoeken, die er verleidelijk uitzagen, toen ze op de helder geschuurde aluminium borden lagen en een beker dampende melk, verkregen door een der blikjes gecondenseerde melk te openen en met water uit de beek aan te lengen, was een voortreffelijke drank bij vijftien graden koude.

Het maal liet zich uitstekend smaken, de pijpen werden te voorschijn gehaald en zachtjes begonnen de mannen te praten.

Een uur later begaven zij zich in de tent, waar Busto hen onmiddellijk volgde, teneinde voor de tentklep de wacht te houden en het duurde niet lang, of de drie mannen sliepen vast.

Het vuur doofde uit en de koude werd nijpend.

Zij vertrouwden zich echter volkomen toe aan den hond, die zeker op het minste gerucht, verwekt door een rondzwervenden beer of door een van die wilde honden, die veel op wolven gelijken, zou ontwaken en aanslaan.

De mannen sliepen ruim negen uur — voor hun doen buitengewoon lang en zij ontwaakten volkomen verkwikt, toen het nog schemerde.

Het was nauwelijks zeven uur in den morgen.

Maar reeds begon de Oostelijke hemel zich te kleuren en over een half uur zou de zon aan den hemel staan.

Ofschoon het nog koud genoeg was, namen de drie mannen dadelijk een bad in de beek, kleedden zich weder aan en bevonden nu dat zij zulk een

honger hadden, dat dadelijk alle zeilen werden bijgezet, om dien te stillen.

Gloeïende chocolade, eenige scheepsbeschuiten en wat gedroogd vleesch vormden het eenvoudig ontbijt.

De zon was reeds opgekomen en alles voorspelde een verrukkelijken dag.

De tent werd spoedig weder afgebroken, zorgvuldig ingepakt en aan boord van de vliegmaschine gebracht.

Raffles had gelegenheid aan den zoom van het bosch een klein, sierlijk hert met roodachtig haar te schieten, waarvan het vleesch voortreffelijk smaakt en nadat het gevild en schoongemaakt was en behoorlijk opgeborgen in het heiligdom van Henderson, werd de reis dadelijk weder hervat.

„De Duivel der Lucht” verliet Kamchatka en maakte zich gereed de Zee van Okst in haar geheele breedte over te steken, die op deze plek, dat wil zeggen van Utkolok naar Nykotejewsk, bijna zeshonderd Kilometer breed is.

Zooals Raffles wel gedacht had, was de zee nog lang niet ijsvrij en het zou zeker wel in het laatst van Mei worden, voor de scheepvaart hervat kon worden.

De vliegmaschine legde dezen grooten afstand in iets meer dan vijf kwartier af, op een hoogte van niet meer dan zes honderd meter, maar zij steeg dadelijk weder tot meer dan drie duizend meter, zoodra de tegenovergestelde kust in het gezicht kwam.

Raffles had besloten, een zuiver rechte lijn te volgen, teneinde den weg zoo veel mogelijk te bekorten, dat wil zeggen, dat thans de stad Blageveshdunsk, op de grens van Siberië en Mantsjoerije gelegen, zijn eerste doel moest zijn.

De afstand bedraagt nog geen vijf honderd kilometer en het was tien uur in den morgen, tenminste volgens het horloge van Brand, toen de vliegmaschine op groote hoogte over de grensstad vloog, het onmetelijke Chineesche rijk tegemoet.

Charly had Raffles aan het stuurwiel afge-

wisseld en deze hield zich bezig met het bestudeeren van de kaart.

Daar het er weinig op aan kwam of de vlieg-machine gezien werd in deze streken, liet Charly haar zoo ver mogelijk dalen, tot omstreeks duizend meter, hoog genoeg om buiten het bereik van eventueële geweerkogels te blijven.

Maar spoedig moest Charly de vlieg-machine weer aanzienlijk doen stijgen, want aan de kim vertoonden zich de uitloopers reeds van het geweldige Khingan-gebergte, een ontzaglijke bergketen, die Mongolië scheidt van het eigenlijke en veel intenser bewoonde China, met zijn spoorlijnen, zijn kanalen, zijn kunstwegen, bruggen en door Westersche ingenieurs gebouwde huizen.

En zoo rijk Mantsjoerije en China zijn aan rivieren, zoo waterarm is de eindelooze woestijn van Gobi, die alleen in het Noorden eenige vruchtbaarheid ontleent aan de wateren van den Amoer, den machtigsten stroom in dit gedeelte van Azië en die zich over duizenden kilometers lengte uitstrekt van het hartje van Mongolië tot in Siberië, om zich ten slotte uit te storten in de Zee van Othotsk.

De toppen van deze bergketen verhieven zich hier en daar tot een hoogte van drieduizend meter.

Het zou zeker veiliger zijn geweest, om het gebergte aan de rechterhand te laten liggen, maar dat zou den weg aanzienlijk hebben verlengd en Raffles vertrouwde zoo volkomen op zijn vlieg-machine, dat hij besloot, in rechte lijn dwars over de troostelooze woestijn van Gobi of Shamo te vliegen, ofschoon hij wist, dat hij daar zoogoed als geen bewoners zou aantreffen.

Een afstand van vijf en twintig honderd kilometers scheidde de grens, welke zij zoeven waren overgetrokken van de eerste bewoonde plaats in het Zuiden, de stad Suchow en over dien reusachtigen afstand verdeeld, zouden zij zeker geen drie of vier dorpen aantreffen en het zou waarschijnlijk beter zijn, die dorpen te vermijden.

Charly had de snelheid van de vlieg-machine tot het uiterste opgedreven, om zoo spoedig mogelijk deze barre woestijn achter te laten en met een snelheid van bijna 5 honderd kilometer stormde de „Duivel der Lucht” door het lucht-ruim.

Henderson, die een oogenblik zwijgend door een der raampjes naar de aarde had gekeken,

die zich vertoonde als een eindelooze gele zand-zee, slechts hier en daar onderbroken door eenige armzalige palmboomen, die moeizaam hun levenschenen te rekken, wendde zich nu tot Raffles, die zijn kaart bestudeerde en zeide:

— Ik zou u wel een vraag willen stellen, Mylord?

— Laat maar eens hooren, James!

— Zoudt gij mij willen zeggen, Mylord, wat er met ons gebeuren zou, als wij met deze snelheid tegen een huis zouden aanvliegen?

— Ik denk, James, dat men ons in kleine stukjes, niet grooter dan een hazelnoot, zou terugvinden! antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter ook zeer goed mogelijk, dat wij door de vreeselijke snelheid, machine en menschen, als het ware tot een reusachtige ommelet zouden worden geslagen, niet hooger dan een decimeter en een meter twintig in doorsnee.

Dit antwoord scheen Henderson niet te bevredigen.

— Ik dacht, Mylord, dat wij er eigenlijk glad zouden doorheen gaan, zooals een kogel door een plank gaat! zeide hij.

— Ik zou de proefneming maar liever niet wagen, vriend James! hernam Raffles. De „Duivel der Lucht” is snel, maar zoo snel als een geweerkogel, die een beginsnelheid heeft van meer dan zes honderd meter in de seconde, is hij toch niet.

— Kunt u haar niet zoo snel maken, Mylord? vroeg de reus verder, terwijl hij Raffles nieuwsgierig aanzag.

— Het zou misschien wel te probeeren zijn James! antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zouden dan voor eigenaardige moeilijkheden komen te staan!

Want die snelheid van den geweerkogel komt overeen met een uur snelheid van 2160 kilometer, dat is viermaal zoo snel als mijn toestel. Veronderstel nu eens James, dat je lust hebt, om met zulk een voertuig een tochtje te maken van Londen naar Upson, teneinde daar de wedstrijden te gaan bijwonen en dat op omstreeks vijftien kilometer van Londen is gelegen. Je zou die reis kunnen volbrengen in het 170ste gedeelte van een uur, dat wil zeggen in ongeveer 22 seconden!

— Maar ik verlang niets liever, Mylord! riep de reus uit.

— Alles goed en wel James, maar je hebt een kleinigheid over het hoofd gezien! Heb je wel eens aan het remmen gedacht? Wel, de pilot zou reeds moeten beginnen met vaart te verminderen, als hij Londen nog nauwelijks verlaten had! En nu zouden er twee dingen plaats vinden. Of het voordeel van de groote snelheid zou geheel verloren gaan op zulke betrekkelijke kleine afstanden, daar aan een landing bij zulk een ontzettende snelheid natuurlijk niet te denken valt, of de pilot zou, al begon hij slechts een seconde te laat zijn vaart te minderen, op een paar kilometer voorbij het gestelde doel te recht komen, zoodat je dan verplicht zoudt zijn, vriend Henderson, uit te stappen en je beenen te gebruiken om naar Upson terug te wandelen, hetgeen je misschien niet prettig zoudt vinden!

— Ik zou het zeer onaangenaam vinden, Mylord! gaf de reus gul ten antwoord. Ik zie er van af! Maar gelooft gij niet, dat zulke vlieg-machines nog eens zullen worden uitgevonden?

— Als dat ooit geschiedt, Henderson en ik twijfel er niet aan, want het menschelijk vernuft kent als het ware geen grenzen, dan zal haar uiterlijk aanzienlijk afwijken van dat van „De Duivel der Lucht"! Want het is duidelijk, dat geen enkele vleugelconstructie, hoe sterk ook, bestand zou zijn tegen zulk een duivelsche snelheid, gelijkstaande aan de beginsnelheid van een geweerkogel! De vleugels zouden afbreken, de draden zouden knappen als dunne touwtjes. Ik stel mij dan ook het vliegtuig van de toekomst voor als een soort sigaar van aluminium, gevuld met een soort van gas, dat wij nu nog niet kennen, maar dat zeker op den goeden tijd zal worden uitgevonden en voorzien van een of twee luchtschroeven, die draaien met een snelheid, waarbij die van de onze nog maar kinderspel is en die voor aan het toestel zal zijn geplaatst en niet zoo als bij de stuurballons het geval is te weerszijden daarvan. En voor groote afstanden zullen deze toestellen zeker hun nut hebben! Weet je wel, Henderson, dat je daarmee in twee uren van Londen naar New-York zult kunnen vliegen en heb je wel eens bedacht, dat je dan vier uren eerder zoudt aankomen dan je vertrokken was?

Henderson wierp Raffles een verschrikt, ongelooflijken blik toe en zeide toen grinnkend:

— Mylord wil een loopje met mij nemen!

— Geenszins, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. De Amerikanen zijn ons in den tijd zes uur voor en daarvan verliezen wij er slechts twee door den tocht! Met telegrammen is het immers evenzoo gesteld! Wanneer je om twee uur in den nacht een telegram verzendt uit Londen naar Philadelphia, Boston of New-York dan komt het daar een dag te voren aan!

— Hoe prakkizeeren ze het? mompelde Henderson.

— Niet wij hebben dat geprakkizeerd, de zon deed het! hernam Raffles glimlachend. Wij kunnen er niets aan doen dat wij bewegen en dat de zon onbeweeglijk is!

Henderson scheen een oogenblik ingespannen na te denken en vroeg toen:

— Maar als ik nu doorvlieg, Mylord, met die zelfde snelheid en altijd in dezelfde richting, heelmaal om de aarde heen, dan kom ik juist vierentwintig uur vroeger te Londen terug dan ik vertrokken ben. En als ik zoo maar door blijf gaan, wordt die eene dag een week, een maand, een jaar!

— Wacht een oogenblikje, Henderson! viel Raffles hem lachend in de rede. Je zou op die manier weder een zuigeling worden, maar je hebt bij die prachtige berekening een kleinigheid vergeten! Op de helft van den aardomtrek gekomen, zou je juist een half etmaal op de zon hebben gewonnen, maar van dat tijdstip af verlies je geleidelijk weder wat je op die manier gewonnen hebt en als je vierentwintig uur onder weg bent gebleven, dan zul je ook zeer nauwkeurig 24 uur na je vertrek volgens de Londensche klokken weer terug zijn.

Henderson trok een teleurgesteld gezicht en bromde voor zich heen:

— Dat is erg jammer — daar had ik niet aan gedacht! Het zou een goed middelje zijn om weer jong te worden!

— Maar een heel lastig middel, James! Ik weet niet of veel personen het er voor over zouden hebben, om vijftig of zestig jaren aan een stuk in een vliegmaschine te zitten en om de wereld heen te vliegen, teneinde weer een knaapje van vier of vijf jaar oud te worden! Het genoeg zou inderdaad wel wat duur gekocht worden.

Henderson antwoordde niet, maar verzonk in diep nadenken en in zijn hoofd zoemden de

getallen, eindeloze reeksen cijfers, aftrekkingen, optellingen, ingewikkelde sommen, die hij trachtte op te lossen en die hem tenslotte zachtjes deden kreunen van inspanning.

En het resultaat van al die overpeinzingen was zijn uitroep:

— Ik zal u wat zeggen, Mylord — ik vind 500 kilometer per uur genoeg. En als ik naar Upson wil gaan om de Derby wedstrijden bij te wonen, dan zal ik een bus nemen!

— Dat is een uitstekend voornemen, Henderson — houdt je daarbij! gaf Raffles ten antwoord.

Intusschen had „De Duivel der Lucht” de woestijn van Gobi reeds voor meer dan het derde gedeelte overgestoken.

Ter rechterzijde begonnen zich thans opnieuw bergen te vertoonen, die behoorden tot het ontzaglijke Hoogland, hetwelk het geheele Noorden van Mongolie en het Zuiden van Siberië bedekt en waar de grootste rivieren van de genoemde landen en van Rusland hun oorsprong vinden.

Het was op het horloge van Raffles omstreeks twee uur in den middag, toen de vliegmaschine den grooten karavaan-weg overstak, die dwars door de woestijn loopt en waarover ieder jaar talloze karavanen van kameelen trekken, beladen met producten uit Thibet, Engelsch Indië en China, teneinde die naar de spoorwegstations of een havenplaats te brengen.

Henderson had zich alweer in zijn kombuis terug getrokken en maakte daar een voortreffelijke ommelet van de eendeneieren, welke hij had opgeraapt aan het strand van de Bering-Straat.

— Hoe staat het met onzen voorraad, James? vroeg Raffles, terwijl hij in een scheepsbeschuit hapte.

— Wij hebben nog voor minstens een week ingemaakt goedje aan boord, Mylord! gaf Henderson ten antwoord. Er zijn nog beschuiten, er is gecondenseerde melk, visch en vleesch in blikken, cacao en dan is er nog een gedeelte van het speenvarken! De watertank bevat nog minstens vijf liter water. Koffie, thee en suiker is er ook nog voldoende.

— Nu, dan behoeven wij ons niet ongerust te maken — ik hoop dat wij nog vanavond Delhi zullen bereikt hebben.

Nadat Raffles en Henderson geluncht hadden, kwam de beurt aan Charly en Raffles nam het stuurwiel van hem over.

Het was hierboven nog zeer koud, maar toch was een der kleine bovenkleppen van de kajuit opengezet, teneinde daar wat frissche lucht binnen te laten.

Een uur later kwam de stad Suchow in het gezicht, gelegen aan den voet van het Tagh-Gebergte, dat de Zuidelijke barrière vormt, welke de woestijn scheidt van Thibet, het geheimzinnige, nog zoo weinig bekende land, waar nog slechts luttel onderzoekingsreizigers hebben kunnen binnendringen.

Raffles liet de vliegmaschine dalen en streek tenslotte neder op een uitgestrekte zandvlakte, in de onmiddellijke nabijheid van een groote oase, waar palmboomen hun kruinen naar den hemel hieven en het gemurmel van een heldere bron werd gehoord.

Het gras groeide er welig — het was een verademing na die eindeloze zandwoestijn, met haar glans als van geel koper, waarop meedoo-genloos de zon haar felle stralen neerzond.

En hier beneden was het reeds zoo warm, dat de drie reizigers zich moesten haasten, zich van hun pelsen te ontdoen.

Zij rekten zich eens goed uit en liepen eenigen tijd heen en weder langs den zoom van de oase en keken naar de schelkleurige vogels, die in de kruinen der boomen op en neer sprongen en naar de plechtige maraboes, die onbeweeglijk op een poot staande, filosofeerden aan den oever van het kristal heldere stroompje, dat zich een weg baande door de oase.

— Zijn hier wilde dieren, Mylord? vroeg Henderson, nadat hij vol verbazing eenigen tijd naar de statige steltloopers had gekeken.

— Dat zou ik meenen, James! En ik hoop er geen ontmoeting mee te zullen hebben. Er zijn hier leeuwen van verbazende grootte, grooter nog dan de Afrikaansche leeuw, poemas en tijgers, die in grootte niet veel onderdoen voor den Indischen tijger en die zoo mogelijk nog wreeder en bloeddorstiger zijn. Er zijn ook vergiftige slangen, maar toch denk ik, dat wij van al die dieren op deze plek, op nauwelijks zes of zeven Kilometer van de stad, wel geen last zullen hebben. Ik noem zoo gauw een stad — maar eigenlijk is het niet veel meer dan een groot dorp.

— Blijven wij hier vandaag? vroeg Charly na eenige oogenblikken.

— Ik zie volstrekt geen reden waarom wij nog verder zullen gaan. Jij zelf zult er toch de voorkeur aan geven, een weinig beweging te nemen, na meer dan vijf uur in de kleine kajuit van onze vliegmaschine opgesloten te zijn geweest!

— Wat dat aangaat — ik wensch niets liever! antwoordde Charly op levendigen toon — „De Duivel der Lucht” is een kostelijk vervoermiddel, maar het is geen Pullmancar!

— Hoe staat het hier met de menschen, Mylord? vroeg Hendersen weder, die al had rondgezien, of hij nergens een specimen van de bewoners had kunnen vinden.

— Het zijn eenvoudige lieden, James, vrij goed-aardig, meerendeels landbouwers, die van schapenteelt leven, of graan verbouwen — en een voortreffelijk graan, dat verzeker ik je! Ik geloof niet dat wij iets van hen te duchten hebben, in geval wij er mochten ontmoeten. Verderop, aan gene zijde van het gebergte wordt de zaak anders en ik zou het liefst een ontmoeting vermijden met de Thibetanen, vooral die van het gebergte, die woest en zeer onbeschaafd zijn en de blanken met alle kracht van hun Chineesche ziel haten. Het is nu wel wat beter dan het vroeger was, maar tot in het midden der 19e Eeuw heeft geen enkele ontdekkingsreiziger in Thibet kunnen door-dringen, die dit niet met den dood heeft moeten bekoopen.

— Hebben zij hier vuurwapens, Mylord?

— Hier zeker weinig, James, en dan nog zeer ouderwetsche dingen, die ik niet zou durven afvuren zonder vrees dat ik de stukken in het gezicht kreeg! Maar in Zuid-China en Thibet, waar zooveel opstanden zijn voorgekomen, zijn bij duizenden voortreffelijke Duitsche en vooral ook Engelsche geweren te vinden, Mausers, Lee-Metfords en ook ouderwetsche Leblers! Daar-nevens vindt men, vooral in Thibet nog van die zonderlinge oude vuurwapens, die in Europa in het begin van de 16e eeuw in gebruik waren, zoo zwaar, dat alleen een zeer sterk man ze zonder steun kon hanteeren, terwijl andere een gaffel noodig hadden om er den loop van het monster op te kunnen steunen.

— Dat was immers in den tijd van de 18 tempo's, Mylord? riep Hendersen uit.

— Dat heb je goed onthouden, James! ant-

woordde Raffles. Inderdaad was toen het laden van een geweer geen kinderwerk! De schutter droeg de altijd brandende lont aan een koperen haak van zijn gordel, in een holle koehoren zijn kruut, in een zware tasch zijn ronde, looden kogels, over den rechterschouder het zware musket, in de linkerhand de gaffel! Voor ons, die in de 20ste eeuw leven, is het een raadsel, hoe het mogelijk was, met die omslachtige toestellen een vuurgevecht te kunnen leveren en het jagen moet met die draagbare kanonnen niet bepaald een uitspanning zijn geweest! Sommige van die geweren waren zelfs zoo zwaar, dat er twee mannen noodig waren om ze te kunnen dragen.

— En vindt men die nog in Thibet, Mylord? vroeg Henderson weder.

— Zoo is het, James! Misschien zullen wij er wel zien, ofschoon ik niet voornemens ben, daar lang te blijven!

Men praatte nog eenigen tijd over hetzelfde onderwerp voort, want Henderson was een van die eenvoudige, leergrage zielen, die niet rusten voor het onderwerp, dat zij eenmaal hebben uitverkoren, volkomen is uitgeput en Raffles was dus wel verplicht, een soort cursus te houden over het gebruik van schietwapens, van den eersten oorsprong af.

In den loop van den middag wist Charly met een goed gemikt schot een antilope neer te leggen, met kaarsrechte, zeer spits toeloopende horens, een prachtig diertje, licht bruin, met groote witte platen op rug en flanken, fijne pooten en dat over een weergalooze snelheid beschikte.

Het vleesch van dit hert was uiterst smakelijk, zooals bleek, toen Henderson het met vaardige hand had bereid en er een stuk van had gebraden aan het spit, boven het houtvuurtje, dat hij handig had aangelegd.

Een beker fijne wijn bespoelde dit wildbraad, fijner van smaak dan haas of konijn.

Daar Raffles volstrekt niet voornemens was, in deze onbekende streken des nachts te vliegen, werd het kamp opgeslagen, op ongeveer tien meter afstand van den zoom van de oase.

Om half tien reeds sliepen Raffles en Charly. Henderson hield de wacht, want de eerste durfde het kleine kamp niet onbewaakt te laten en om beurten zouden allen wacht houden.

Hoofdstuk IV.

Een onverwacht oponthoud.

Om half een wakte Henderson Charly, die hem zou aflossen.

— Iets bijzonders gezien, James? vroeg de jonge man, die zich nog een weinig slaapdronken de oogen uitwreef.

— Niets, mijnheer Brand! Ik meen dat ik heel in de verte, in de vlakte, even een leeuw heb hooren brullen, maar dat was dan ook alles. Menschen heb ik in het geheel niet gezien.

— Leg je dan maar spoedig neer, Henderson en ga slapen! zeide Charly, terwijl hij zijn geweer greep en bij het houtvuur ging zitten, hetwelk Henderson had onderhouden.

De reus legde zich neer op de deken, terwijl een hoopje bladeren en takken hem tot hoofdkussen diende en het duurde geen volle minuut of zijn rustige ademhaling bewees, dat de vermoenenissen van dien dag hem een gezonden slaap verzeckerden.

De nacht verliep volkomen rustig en om zes uur waren allen ontwaakt en op de been. Zij waschten zich in de beek, gebruikten hun ontbijt en maakten zich gereed om hun reis te vervolgen.

Zooals gewoonlijk had Henderson de machine grondig onderzocht, want „De Duiwel der Lucht” was zijn oogappel en hij verzorgde, ja hij vertroetelde haar als het ware, alsof zij een levend wezen was.

Het kamp werd opgebroken, de reizigers begaven zich aan boord, Raffles nam zijn plaats achter het stuurwiel weder in en de tocht had een aanvang genomen.

Een tijdlang moest Raffles op dezelfde plek groote spiralen beschrijven, steeds hooger stijgende, want op nauwelijks vijfhonderd meter afstand verhieven zich reeds de machtige toppen van het gebergte, dat hij zou moeten overvliegen.

Suchow, tegen de helling gebouwd, deed zich voor als een kleine stad, van gele, lage onregelmatig door elkaar geplaatste huizen, eigenlijk niet veel meer dan hutten en meerendeels uit hout opgetrokken.

Groote kudden schapen en langhoornige runderen, met een kleinen bult tusschen de schouderbladen, graasden op de bergweide.

Maar reeds was de vaart zoo snel, dat er van het kleine stadje niets meer te zien viel.

De vliegmaschine vloog nu boven het gebied van Tsaidan, een kale, dorre, schrale zandvlakte slechts op weinige punten afgewisseld met kleine boschjes en heidegrond.

Heel in de verte, links, was de felle spiegeling zichtbaar van het Kokomeer, een zeer groot bergmeer van buitengewone schoonheid en waarvan de diepblauwe kleur herinnert aan die van de Italiaansche meren.

Maar Raffles was van plan, nog dienzelfden dag Thibet te bereiken, om daar nogmaals te kampeeren en vervolgens den tocht te beëindigen dicht bij Lahore, een Engelsch-Indische stad, in welker onmiddellijke nabijheid hij een gedeelte van zijn schatten verborgen had.

Binnen weinige uren was de tocht over het Tsaidam gebied volbracht, dat eigenlijk niets anders is dan een ontzaglijke dalkom, langwerpig van vorm en aan alle zijden ingesloten door de hemelhooge bergen.

Op deze bergen namen de rivieren een oorsprong, waarvan de loop over vele honderden kilometers lengte nog nimmer is afgespeurd en waar nog geen enkele Europeaan ooit den voet heeft gezet.

Toen doemde in het Zuiden opnieuw een smalle bergketen op.

De vliegmaschine stormde er overheen, met een teugellooze vaart.

En zij bevond zich boven Thibet, boven het geheimzinnige gebied van de Daila-Lama, den Opperpriester, wiens macht minstens even groot is als die van den Paus der katholieken en waarschijnlijk nog veel grooter, want hij heeft te beschikken over dood en leven van alle Thibetanen,

„De Duiwel der Lucht” bevond zich toen op een hoogte van meer dan drieduizend meter.

Een geheel onverwacht schouwspel deed zich toen aan de luchtreizigers voor.

Binnen enkele minuten waren zij van een troosteloze woestijn overgegaan naar een lachende streek, heuvelachtig, als bezaaid met kleine

dorpen en steden, waar de kerseboomen in bloei stonden, zoodat gansche streken als onder de sneeuw bedolven schenen, waar lorkenboomen, zware eiken, platanen en reusachtige cactussen broederlijk bijeen stonden.

Overal ontsprongen kleine riviertjes, die zich vereenigden tot grootere en geheel links, diep onder de luchtreizigers waren de oppervlakten te zien van vijf of zes groote meren, dicht bij elkander gelegen en van elkander gescheiden door bergketenen.

Vlak voor hen lag het Zoutmeer en een oogenblik later waren zij er reeds overheen gevlogen.

En steeds hooger moest de machine stijgen, teneinde de reusachtige toppen van het Karakoram gebergte over te kunnen vliegen.

En nu verdween het lachende landschap weder als bij tooverslag en wel bijna een half uur lang was er niets anders te zien, dan de woeste, met sneeuw bedekte bergtoppen, hier en daar onderbroken door de blauwachtige spiegeling van een bergmeer.

Toen deze hinderpaal overwonnen was, breidde zich opnieuw een vlakke voor de vliegmaschine uit.

En zij bevond zich nu boven een gebied, hetwelk reeds in kaart was gebracht, maar waar zich niettemin veel gedeelten bevonden, die nog niet doorzocht waren.

Ten Noorden breidde zich nu de schier eindeloze keten van den Chamen-Tag uit, die over duizenden mijlen met nog drie andere bijna even hooge bergketenen den toegang tot de woestijn Gobi onherroepelijk schijnt af te sluiten.

En aanstonds liet Raffles de machine weer dalen, want wat zou het schaden, als de menschen daar beneden dien ongelooflijk snellen vogel zagen voorbij vliegen! Zij hadden stellig nooit van John Raffles gehoord, noch van zijn wonderbaarlijke machine.

En weer veranderde het tooneel, weer doemden bloeiende valleien op, waar paarden, schapen en geiten en de inheemsche yaks graasden, een dier dat het midden houdt tusschen een lama en een berggeit, maar grooter is dan de laatste en welks buitengewoon fijn, zijdeachtig haar zeer gezocht is door de tapijtwevers.

Welige akkers breidden zich onder de vliegmaschine uit, waar graan, rijst en erwten verbouwd werden.

En bijna overal, werwaarts de blik zich ook richtte, waren van die kleine meren te zien, waar deze streek van Thibet zoo rijk aan is, en die meestal verbonden waren door smalle stroomen.

In het Westen verrees een heuvelland, met bosschen dicht begroeid en Oostwaarts bevonden zich een drietal dorpen.

Maar Raffles hield zich hier niet op en zette zijn tocht voort, hoe aanlokkelijk dat alles er ook uitzag.

Hij wilde verder gaan en de bergachtige streek trachten te bereiken in de buurt van het meer van Tengrinor, ten Noorden van de hoofdstad Lhasa, den zetel van den Dalai-Lama.

Maar na een uur ongeveer en na beurtelings tot bijna zesduizend meter te hebben moeten stijgen, waar de koude bijna ondraaglijk was en tot slechts 300 meter te zijn gedaald, vond Raffles een plek, die hem aanlokte, gelegen in een vrij diepe vallei, languit gerekte, in de onmiddellijke nabijheid van het Tengrinor-meer en beplant met dichte bosschen.

Een kleine rivier slingerde er zich door, die in het genoemde meer uitliep.

De plek was omstreeks 80 kilometer van Lasa verwijderd en het punt waar Raffles daalde, bevond zich op niet meer dan 20 kilometer van het stadje Durkin, op den Westelijken oever van het meer gelegen.

Na eenige malen boven de plek te hebben rond gecirkeld, liet Raffles de vliegmaschine dalen en de „Duivel der Lucht” gleed zachtjes neder op den bodem van de vallei.

Het was een vrij groote vlakke, met gras begroeid en voortreffelijk geschikt om er een vliegtrein van te maken.

Allen stapten uit de vliegmaschine en snoven met welgevallen de heerlijke lucht op van de Mimosa, die in groote getale de helling der hooge heuvels bedekte.

Het was inderdaad een heerlijke plek en men kon zich hier bijna niet voorstellen, in het land van de hemelhooge bergen te zijn, die hier en daar een hoogte van 10.000 en meer meter bereikten.

Henderson had vol bewondering om zich heen gekeken en vroeg eindelijk:

— Waar bevindt zich nu het meer, Mylord, waarvan gij zooeven gesproken hebt?

— Op ongeveer 7 kilometer hier vandaan, Henderson! antwoordde Raffles.

— Dat is wat ver, ik zou het gaarne eens willen zien! Zeven kilometer is een wandeling van anderhalf uur.

— Stel het je niet te gemakkelijk voor, Henderson! hernam Raffles glimlachend, je zoudt moeten klimmen, mijn jongen!

— Klimmen om een meer te gaan zien? riep Henderson vol verwondering uit. Daarvoor moeten men in China zijn! Ligt het hoog dat meer, Mylord?

— Iets meer dan 4200 meter boven den zeespiegel, Henderson, antwoordde Raffles.

Henderson maakte een lichtsprong van verbazing en riep toen:

— Meer dan vier duizend twee honderd meter, maar verdampt dat water dan nooit?

— Het verdampt evengoed als elk ander water, Henderson, maar het, meer wordt telkens gevoed door stroomen, die van de omringende bergen komen en waarvan de toppen zich op meer dan 6000 meter boven den zeespiegel verheffen.

— Dan zal ik er niets meer van zeggen, Mylord! hernam Henderson. Meren boven op een berg!

En hoofdschuddend ging hij heen om het kamp in orde te maken, dat hier zou worden opgeslagen.

Busto, dol blij, dat hij den vasten grond weder onder de voeten had, holde als uitgelaten rond door het hooge gras, hetwelk Henderson en Charly over een kleine oppervlakte begonnen uit te trekken, teneinde plaats te maken voor de tent en voor het kampvuur.

— Zouden ze ons niet hebben zien dalen? vroeg Charly, terwijl hij zich tot Raffles wendde.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk! Daarvoor zijn wij hier te ver van een bewoonde plaats. Bedenk eens dat geheel Thibet, dat een oppervlakte heeft van 12 maal zoo groot als het Vereenigd Koninkrijk, slechts anderhalf miljoen inwoners telt, dat is nog niet het vierde gedeelte van Londen! Ook hier zijn woestijnen van honderden mijlen in het vierkant, waar nooit een mensch zich ophoudt, hij zou er omkomen van honger en dorst.

Intusschen hadden de werkzaamheden tot inrichting van het kamp een geregelden voortgang

en het duurde niet lang of de tent was opgezet.

Het overschot van de door Charly geschoten antilope werd opnieuw toeberaid en het middagmaal smaakte uitstekend, hoe eenvoudig het ook mocht zijn.

De pijpen kwamen te voorschijn en de drie mannen strekten zich uit in het lange gras.

Reeds was de zon achter de heuvels in het Westen verdwenen.

Het kampvuur werd ontstoken, want de koude zou zich spoedig doen gevoelen.

Zoodra de duisternis volkomen was, zochten Raffles en Charly de tent op, terwijl Henderson het eerst zou waken.

En ditmaal was het meer noodig dan ooit, want zoeven reeds hadden de reizigers het verre gebrul van den leeuw gehoord.

De reus had zijn pijp opgestoken en zat met zijn geweer tusschen de knieën geklemd en de handen in de zakken van zijn pelsjekker voor het houtvuur, terwijl Busto op een hoop droge bladeren uitgestrekt, naast hem de wacht hield.

Kwartier na kwartier verstreek en bijna was het oogenblik aangebroken, waarop Henderson Charly zou moeten wekken, toen een ander die taak reeds van hem overnam.

Een ontzagwekkend gebrul, dat de lucht deed daveren, weerklonk op nauwelijks vijftig passen afstand van het kamp en het werd onmiddellijk beantwoord door de machtige stem van een ander roofdier, niet veel verder.

Busto sprong met al de vier pooten tegelijk op den grond, terwijl zijn haren in den nek als borstels overeind gingen staan.

De klep van de tent werd teruggeslagen en Raffles en Charly kropen op handen en voeten ijlings naar buiten, met hun geweer in de hand.

Zij hadden zich spoedig bij Henderson gevoegd, die zelf reeds was opgesprongen, het geweer in den aanslag, maar zij tuurden vruchteloos in de duisternis.

En toen liet opnteuw het gebrul zich hooren, nu nog dichterbij.

De leeuwen waren waarschijnlijk aangelokt door de lucht van het gebraden vleesch.

En plotseling wees Charly naar een dicht boschje, aan het begin van de helling en riep uit:

— Daar! Ik zie de oogen van het dier fonkelen!

Hij bracht bliksemsnel het geweer aan zijn

schouder en wilde schieten, maar reeds waren de groenlichtende oogen weder verdwenen.

En opnieuw klonk het schrikwekkende gebrul, nu op een geheel andere plek, aanstonds weder beantwoord.

— Ik geloof dat de leeuwen van geheel Thibet elkaar hier rendez-vous hebben gegeven — bromde Henderson. Er moeten er miinstens veertig zijn.

— Je overdrijft wel een weinig, vriend James! liet de stem van Charly Brand zich in de duisternis hooren. Maar als er vier zijn, zooals ik denk, dan vind ik het al meer dan teveel!

Raffles had met zijn voet het houtvuur wat opgerakeld en er een armvol droge takken opgeworpen, zoodat het hoog oplaaide.

En bij het licht van het houtvuur ontdekte hij een grooten, roodharigen leeuw, met buitengewoon lange manen, die, met zwiependen staart en hoog opgerichten kop onbeweeglijk naar de tent staarde, terwijl hij nu een zacht gebrom liet hooren.

Raffles hief zijn geweer op, mikte tusschen de oogen van den leeuw en drukte af.

Met een gebrul, dat mijnen in het rond gehoord moest worden, sprong het verscheurende dier met alle vier zijn pooten tegelijk van den grond, viel toen op zijn zijde, stuiptrekte even en bleef toen stil liggen.

De kogel van Raffles was hem in de hersens gedrongen.

Maar de andere roofdieren, tot doller woede geprikkeld en begeerig naar buit kwamen onbeschromd nader.

Charly Brand was toch onder de raming gebleven — het waren vier volwassen leeuwen, waarvan twee vrouwtjes die echter weinig minder groot waren dan hun echtgenooten.

Zij naderden met geweldige sprongen en reeds tweemaal had Charly vruchteloos gevraagd.

Hij was er slechts in geslaagd, de woede van een der dieren tot razernij op te voeren, door het dier licht aan een der pooten te verwonden.

Busto blafte als bezeten en het had weinig gescheeld, of de moedige hond had zich onvervaard op den voorsten leeuw geworpen.

Raffles moest het dier op strengen toon terug roepen, om het van een wissen dood te redden.

Intusschen werd de toestand hachelijk, want het was zeer moeilijk, bij het flikkerende houtvuur goed te mikken.

Een van de grootste leeuwen was nog slechts eenige meters van Henderson af, die zijn geweer afschoot, maar miste.

Met een woest gebrul nam de leeuw zijn sprong en wierp zich op den reus.

Deze kon nog juist den vreeselijken klauw ontwijken, die naar hem werd uitgeslagen, maar het zware gewicht van den leeuw wierp hem om.

Maar onder het vallen wist hij zijn breed jachtmes bliksemsnel uit de schede te rukken en met alle kracht die in hem was, stiet hij het breede lemmet tot aan het gevest tusschen de ribben van het roofdier.

Zonder een kreet te slaken, in het hart getroffen, plofte de leeuw neder, half over Henderson heen en de klauwen van zijn stuiptrekkende voorpooten haalden hem de dij open, door het dikke leder van zijn kniebroek heen.

Slechts met moeite wist Henderson zich van het zware lichaam te bevrijden, dat hem dreigde te verstikken en hij greep zijn geweer weder om Raffles en Charly te hulp te komen.

De jonge man verwondde een der leeuwen doodelijk, met een kogel die hem in de keel drong en nu bleef er slechts een leeuw over te bestrijden, een buitengewoon exemplaar, dat van het puntje van zijn neus tot het kwastje van zijn staart zeker drie meter lang was.

Het dier zat een weinig ineengehurkt, op ongeveer vijf meter van de vliegmaschine verwijderd, met den kop omlaag gebogen en gereed tot den sprong.

Maar Raffles had zijn geweer reeds aan den schouder gebracht en zijn kogel trof den leeuw in den schouder.

Met een gebrul, dat klonk als het rollen van den donder, ontspande de leeuw zijn spieren en hij deed in het wilde een ontzaglijken sprong.

Maar het dier had zijn bewegingen niet kunnen besturen en het reusachtige lichaam kwam met zijn 500 Kilo zwaarte terecht op een der draagvlakken van de vliegmaschine.

Er liet zich een krakend, scheurend geluid hooren en het draagvlak brak onder het gewicht van den leeuw, die er op een hoogte van 3 Meter op was neergekomen.

Het doodelijk gewonde dier gleeed van den afgebroken vleugel, richtte nog meerdere verwoestingen aan, want in zijn doodstrijd wentelde hij zich heen en weder, zijn klauwen grepen

woest om zich heen en reten de banden om de wielen van het onderstel in flarden en vernielde het dunne houtwerk en de spandraden.

Een revolvershot van Henderson maakte een einde aan den doodstrijd van het dier — maar het onheil was reeds geschied — de vliegmaschine, die trouwe makker, was zwaar gehavend!

Raffles greep een paar brandende takken van het vuur en ging dadelijk de schade opnemen.

Het aluminium draagvlak was gelukkig zelf ongeschonden gebleven, maar de bouten en schroeven die het aan den romp verbonden waren afgebroken als glas en op enkele plaatsen waren de moeren eenvoudig door den aluminium band heen-

getrokken, zoodat er op die plek groote gaten met gescheurde randen zichtbaar waren.

Een der wielen van het onderstel was volkomen vernield en bijna alle dunne houten staken waren als rietjes doormidden gebroken.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen.

— De schade is toch, hoop ik, niet onherstelbaar? vroeg Charly, die naderbij was gekomen.

— Onherstelbaar gelukkig niet, Charly! antwoordde Raffles. Maar het zal op zijn minst een volle week duren, zoo moet ik vreezen, voor wij met de hulpmiddelen die in ons bereik zijn de schade hebben hersteld!

Vergelijk eens de
Cigaret J. v. K.
met andere merken.

Hoofdstuk V.

De nachtelijke processie.

De drie mannen brachten een onrustigen nacht door, niet alleen omdat het mogelijk was dat nog andere wilde dieren hen zouden kunnen bezoeken, maar ook wegens de ramp, die den „Duivel der Lucht” had getroffen.

En zoodra het daglicht aanbrak, gingen zij een nauwkeurig onderzoek instellen, teneinde de schade te kunnen opnemen.

De vliegmaschine was zoodanig gebouwd, dat men de twee draagvlakken gemakkelijk kon los maken, voor het geval het toestel een plaats moest vinden in een kleine loods of schuur.

Zij waren bevestigd met bouten, die door gaten in den opstaanden rand van den romp werden gestoken en daarin werden vastgehouden door zware moeren.

Zooals gezegd waren door den val van het zware dier op sommige plaatsen die moeren door de gaten heengedrukt, die geheel waren uitgescheurd en elders waren de moerbouten afgeknapt.

De spandraden waren ook gebroken en dat moest nog een geluk worden genoemd, anders zou het draagvlak verbogen zijn en het zou niet mogelijk zijn geweest het opnieuw te richten, zonder de toestellen, die daarvoor noodig waren.

Het onderstel was zoo goed als geheel vernield.

Nu bevonden er zich in de gereedschapskist aan boord van de vliegmaschinen natuurlijkschroeven en bouten en andere verwisselstukken, maar er zouden nieuwe gaten geboord moeten worden, inplaats van de uitgescheurde, er zouden nieuwe latten voor het onderstel gezaagd moeten worden, de spaken van het vernielde wiel moesten opnieuw gericht worden, de banden door andere vervangen — en daar vooral het eerste werk de uiterste nauwkeurigheid vereischte, zouden er, zooals Raffles reeds gezegd had, minstens zes dagen mee heengaan, alvorens de vliegmaschine weder volkomen bruikbaar zou zijn.

Klagen hielp hier echter niet, men moest aanstands aan het werk gaan, want om verschillende redenen zou het niet veilig zijn, hier langer dan noodig was te blijven.

De streek was niet zoo eenzaam, of op eenigen afstand hier vandaan liep de groote weg van Lassa naar Durkin.

Dadelijk nadat het ontbijt genuttigd was, toog men aan het werk.

Allereerst werden de gebroken deelen zorgvuldig verwijderd, nieuwe spandraden werden

van een schroefdraad aan het einde voorzien, om ze daarmee aan de wachtels te kunnen verbinden, de kleine trekstangen, waarmee de spandraden behoorlijk gespannen konden worden.

In den loop van den middag vertoonden zich hoog in de lucht een aantal gieren, die blijkbaar waren aangetrokken door hetgeen zij daar beneden in de vallei zagen.

— Hebben die dieren het op ons gemunt? vroeg Henderson, naar boven wijzend.

— Niet op ons, Henderson, maar op de leeuwen, die daarginds liggen! antwoordde Raffles. Ik geloof dat wij hier in den weg staan, en wij zullen trachten de vliegmaschine een eindweegs achteruit te trekken, zoodat de gieren hun luguber werk zullen kunnen verrichten! En ik verzeker je, dat je hun overmorgen dankbaar zult zijn, want de nabijheid van die doode leeuwen doet zich spoedig genoeg gevoelen, en wel op een zeer onaangename wijze!

Met de grootste voorzichtigheid werd dus de vliegmaschine een vijftigtal meters verder de vallei ingetrokken, en het scheen alsof de gieren hierop hadden gewacht, want zij kwamen in getale van wel veertig eensklaps neerstrijken en wierpen zich op de lijken der gedooide leeuwen, om hun werk als doodgraver te verrichten.

En terwijl de roofvogels groote lappen vleesch scheurden uit de doode leeuwen en er mee wegvlogen om er hun jongen mee te voeren, of ze op de plaats zelve verzwolgen, gingen de drie reizigers, die zoo eensklaps, binnen enkele minuten beroofd waren van hun middel van vervoer, voort met het herstellen van de vliegmaschine.

Dien eersten dag waren zij zoover gevorderd, dat de nieuwe spandraden gereed waren en dat er eenige nieuwe gaten waren geboord in den opstaanden rand van den romp, in plaats van de vernielde, die onbruikbaar waren geworden.

De nacht verliep thans volkomen rustig, en de leeuwen waren reeds ten halve opgegeten door de vraatzuchtige roofvogels, die den volgenden dag zeker terug zouden komen, om hun bloedig maar nuttig werk te voltooien.

Bij het kriecken van den dag, toen de zon nog nauwelijks boven den horizont verrezen was, ontwaakten de drie mannen weder, ontbeten snel en zetten zich dadelijk weder aan den arbeid.

En Raffles, die zelf ijverig meehielp, bespeurde tot zijn blijdschap, dat de herstellingswerkzaam-

heden minder tijd in beslag zouden nemen dan hij aanvankelijk gedacht had, wanneer er zich althans geen onverwachte moeilijkheden voordeden.

Want tegen het vallen van den avond was het voornaamste werk reeds verricht — de afgebroken vleugel was weder op zijn plaats bevestigd, de draden waren opnieuw gespannen en het toestel zou althans weder kunnen vliegen.

Nu was het nog zaak te zorgen dat het zich van den grond kon verheffen.

Daartoe moest het geheele onderstel worden weggebroken, want bijna alle stijlen waren door den stuiptrekkenden leeuw stukgeslagen.

De romp van het vliegtuig werd gestuwd met dunne boomstammen, op behoorlijke lengte gezaagd, en vervolgens werd het onderstel gedemonteerd.

Er bevonden zich aan boord altijd eenige losse stukken stevig esschen hout, die slechts op maat gezaagd en geboord behoeften te worden, om de plaats te kunnen innemen van de vernielde stijlen.

Als alles goed ging, dan verwachtte Raffles reeds in den loop van den volgenden dag te kunnen opstijgen.

Maar dienzelfden avond zou er iets geschieden dat de plannen van Raffles wijzigde....

Het was omstreeks zeven uur in den avond en de zon was reeds verdwenen, de drie mannen rookten juist zwijgend hun pijpen, toen Raffles eensklaps het hoofd ophief en in luisterende houding onbeweeglijk bleef zitten.

— Wat is er? vroeg Charly na eenige oogenblikken, terwijl hij onwillekeurig zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen.

— Hoor je dan niets? vroeg Raffles, even het hoofd opheffend. Het komt uit oostelijke richting.

Henderson, die eveneens met inspanning had toegeluisterd, zeide nu eensklaps:

— Ik geloof dat ik iets hoor, Mylord! Het klinkt als het verre geroffel van trommen! Ik heb wel eens in Afrika negertrommen gehoord en daar lijkt het op. Maar het kon ook evengoed het gerommel van een groot aantal kanonnen of zware vrachtwagens over een steenen weg zijn!

— Wij zullen ons maar liever bij het eerste houden! antwoordde Raffles. Kanonnen en vrachtwagens behoeven wij hier niet te verwachten.

Charly, die het geluid nu ook gehoord had, zeide op zachten toon:

— Het is zeker nog zeer ver weg! Het klinkt inderdaad als het doffe, dreigende geluid van de oorlogstrommen van den Afrikaanschen boschneger, die soms bij drie honderd tegelijk in den zelfden cadans worden geslagen, uren achtereen.

Eenige oogenblikken bleven de drie mannen zwijgen om ingespannen te luisteren.

Het geluid klonk inderdaad alsof er op een groot aantal trommen geslagen werd, zeker wel een honderdtal.

Het gelek echter ook op het ruischen van een verre branding, op het rommelen van een onweder op vele uren gaans, of op het geluid dat een zware vrachtauto bij het rijden over een houten brug maakt.

Het kwam onmerkbaar naderbij en de kracht van het geluid zwol zeer langzaam aan.

— Is hier een weg in de nabijheid? vroeg Charly.

— De weg van Lassa naar Durkin ligt op minstens vijf kilometer hier vandaan! antwoordde Raffles.

— Loopt die in onze richting?

— Slechts gedeeltelijk! Maar het moet wel een zeer doordringend geluid zijn, dat men op een uur loopens afstand kan hooren, als er tenminste niet met kanonnen geschoten wordt.

— Wat zou het zijn denk je?

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen! Misschien is het een begrafenisstoet, een nachtelijke processie! Ik had veel lust om het te gaan onderzoeken, als onze vliegmaschine reeds gereed was, maar wij zullen er morgen nog wel eenige uren werk aan hebben.

— Kunnen wij niet bij het licht van het kampvuur werken?

— Dat is niet aan te raden. Het spannen van de draden en het stellen van de stijlen is een vrij nauwkeurig werk, dat beter bij daglicht gedaan kan worden. Bovendien kan niemand zeggen of wij over een half uur geen spijt zouden hebben, dat wij het vuur hebben laten branden.

Er verliep een kwartier en in dien tijd was het geluid merkbaar naderbij gekomen.

— Maar zij moeten den weg hebben verlaten! riep Charly zeer verbaasd. Ik meen de lieden die dat zonderlinge geluid voortbrengen, dat zoo hol en geheimzinnig door den nacht klinkt.

— Er is ook geen sprake van of zij komen hier heen en ik geloof dat het verstandiger zou zijn, als wij ons een weinig in acht nemen! Laten wij het vuur dooven. Wij kunnen het ieder oogenblik weder aanmaken, als wij dat wenschen. Mijn electriche zaklantaarn zal ons voldoende licht geven en wij zullen zoo dicht mogelijk bij de vliegmaschine blijven.

Henderson schopte met zijn zwaren laars de brandende takken van het houtvuur uiteen, dat spoedig uitdoofde.

De duisternis was nu volkomen. Slechts nu en dan kon het maanlicht zich een weg banen door de zware wolken, die haar meestentijd bedekten.

En eensklaps, op verren afstand nog, namen de drie mannen tusschen het geboomte, hetwelk de Oostelijke helling van het ravijn bedekte, op den top daarvan een rosachtig schijnsel waar, nog slechts zeer flauwtjes, maar dat voortdurend duidelijker werd en naderbij kwam.

Nu en dan verdween het, om een oogenblik later weder te voorschijn te komen.

— Voor den drommel, wat kan dat te beteekenen hebben? riep Charly uit.

— Ik geloof dat ik het zoeven bij het rechte einde had en dat wij hier te doen hebben met een nachtelijke processie, die zoeven van Lassa is gekomen! antwoordde Raffles. Maar wat die lieden hier komen uitrichten, dat is mij een raadsel. Wij zullen het echter spoedig zien, want als ik mij niet vergis, dan komt de processie in onze richting.

Het geluid van de trommen was nu duidelijk verneembaar. Er moesten er zeker een groot aantal zijn, want de klank gelek nu op het gerommel van den donder.

En de rossige plek daarboven op de helling scheen zich hoe langer hoe meer uit te rekken en deed zich tenslotte voor als een vurige slang van monsterachtige afmeting, die zich langzaam langs de helling naar beneden kronkelde en een gebaand pad scheen te volgen.

Op sommige plaatsen, waar de boomen ver uiteen stonden, werd reeds het schijnsel van fakkels zichtbaar.

Op dat oogenblik bevond het hoofd van den optocht zich omstreeks een kwartier uur gaans van de verbaasd toeziende reizigers.

— Mijn hemel! — hoeveel zijn er daar wel! riep Charly verrast uit.

— Naar schatting op zijn minst twee duizend personen, Charly! antwoordde Raffles, die zijn nachtkijker uit de kajuit van de vliegmaschine was gaan halen en voor het oog had gebracht.

Toen hij het instrument weder liet zakken, lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat en hij zeide:

— Ik hoop dat zij ons niet zullen zien!

— Waarom niet? vroeg Charly, loopen wij dan gevaar?

— Misschien wel! De Dalai-Lama is erbij! Het is een zeer indrukwekkende processie en waarschijnlijk van godsdienstigen aard! Ik hoop voor een lief ding, dat het noodlot ons niet naar een van de heilige plaatsen heeft gebracht, want dan zou ons lot niet twijfelachtig zijn, als zij ons in handen krijgen!

— Toen ik vanmorgen uit het bosch hout ging halen voor het vuur, Mylord, heb ik ongeveer midden op de helling een omstreeks drie meter hoogen, rood beschilderden paal gezien, het bovineinde afgerond en beschilderd met witte, Chineesche letterteekens! zeide Henderson. Kan dat ook iets te beteekenen hebben?

— Dat heeft zeer veel te beteekenen, Henderson! antwoordde Raffles hoofdschuddend en met gefronsd voorhoofd. Had de paal nog meer kentekenen?

— Ja, er hing aan een groen zijden koord een zeer lange, witte paardenstaart. Ik dacht dat ik met een soort vogelverschrikker te doen had.

— En het was inderdaad een menschenverschrikker! hernam Raffles. Ik wilde dat je mij dit eerder had medegedeeld. Je hebt den grénspaal van het Heilige gebied gezien. Geen Europeaan waagt het, den voet te zetten op grond die heilig is verklaard.

— Dan zitten wij in een mooi parquet! bromde Charly. Kunnen wij niet met de vliegmaschine opstijgen zooals hij is?

— Dat is onmogelijk! De stijlen moeten nog vastgemaakt, de romp rust nog op den primitieven bok van boomstammen en zoodra ik de electro-motor in beweging zou brengen, zou onze vliegmaschine voorover kantelen en de snel ronddraaiende schroef zou tegen de aarde versplinteren. Wij moeten in 's hemelsnaam maar hopen, dat wij niet gezien zullen worden.

Intusschen kwam de stoet steeds meer naderbij.

De kop was nu tot halverwege de helling genaderd, waar de boomen schaars waren.

Het was duidelijk, dat de processie het laagste gedeelte van de vallei opzocht.

En zelfs met het bloote oog kon men thans zeer duidelijk alle bijzonderheden van die zonderlinge processie onderscheiden.

De stoet werd geopend door een twintigtal fakkeldragers, allen in witte zijden gewaden gekleed, bestaande uit wijde buizen, mouwen die tot over de vingertoppen reikten en broeken tot even over de knie.

De beenen waren ontbloot en de fakkeldragers liepen op sandalen van ebbenhout, met riempjes aan de teenen bevestigd.

Hun hoofden waren gedekt door groote punt-hoeden, met zeer breede randen, van biezen gevlochten, zooals ook de eigenlijke Chineezers ze veel dragen.

Achter hen volgde een afdeeling trommelslagers, vijftig man sterk, gekleed in een soort lange jas zonder kraag, van het vel van den yak vervaardigd, met de lange haren naar buiten.

Zij droegen een puntige muts van dezelfde stof en aan een breeden riem hingen hun trommen, waarvan zij het strak gespannen vel met de gebalde vuisten in een eentonigen, eigenaardigen cadans besloegen.

De trommen zelf waren van koper en hadden eenigszins den vorm van een kort suikerbrood.

Na de trommelslagers kwam een kleine afdeeling bazuinblazers en nu werd ook de aard kenbaar van de schelle, doordringende kreten, welke de drie Europeanen reeds eenige malen meenden te hooren, boven het gerommel van de trommen uit.

Het waren twintig mannen, maar slechts tien waren de eigenlijke muzikanten.

Zij bliezen op koperen bazuinen van meer dan twee meter lengte, waarvan het eene uiteinde rustte op de schouders van een helper.

Op hen volgde opnieuw een afdeeling fakkeldragers en daarop een troep soldaten — want dat zouden het wel zijn, naar hun bewapening te beoordeelen.

En het moest erkend worden — het was een buitengewoon fantastisch schouwspel.

De soldaten, allen zeer groote en krachtig gebouwde mannen, droegen een zilveren maliënkolder, die van onderen puntig was uitgesneden

en hun tot aan de knieën reikte. De beenen waren gestoken in een soort nauwe broek, eveneens met zilveren maliën bestikt en de bovenzijde van de vingers was beschermd door een soort halven handschoen, uit kleine zilveren platen bestaande, op leder bevestigd en die met dunne riempjes op hun plaats werden gehouden.

Hun hoofd was gedekt door een eigenaardigen puntig toeloopenden, zilveren helm, met een smal voorstuk, dat den neus moest beschermen tegen zwaard-slagen.

Een soort kwast van rood gekleurd paardenhaar stond als een vurige vlam van de helmen overeind.

Een met zilveren plaatjes bedekte kinband en zilveren wangbeschermers deden de helmen veel gelijken op die, waarmede men de helden der Grieksche Oudheid ziet afgebeeld — de puntige vorm echter herinnerde aan het hoofdbedeksel van de Perzische krijgers van voor de Christelijke jaartelling.

Het schubbenjak werd met een breeden lederen riem, met gouden platen versierd, om het middel dicht getrokken en aan dien riem hing op den linkerheup een krom zwaard, met een ivoren greep en in een schede van rood fluweel.

De linkerhand hield de groote, met koper beslagen ronde as vast, de rechtervuist omklemd de ebbenhouten schacht van den hellebaard, een vreeselijk wapen, met scherpe, puntige weerhaken en een zaagvormige punt.

Statig en plechtig schreden deze soldaten voorbij en zij maakten plaats voor een afdeeling priesters, bonzen, in witte gewaden, met kaal geschoren hoofden, de handen over de maag gevouwen.

Daarop volgde een afdeeling ruitery en zoo mogelijk overtrof de schittering van hun wapenrusting nog die van het voetvolk.

De tuigen der paarden, de zadels en hoofdstellen, tot zelfs de riemen der stijgbeugels waren met zilveren en gouden plaatjes versierd, die fonkelden in het licht der fakkels.

Dat was de lijfjacht van den Dalai-Lama, die nu in het gezicht kwam.

Hij was gezeten op een draagstoel van het zuiverste ivoor, staande op een draagbaar met zeer lange armen, die door twintig slaven werd gedragen.

Een lang kleed hing van dien troonzetel tot bijna aan den grond af.

De Dalai-Lama was geheel in gele zijde gekleed — de kleur der hoogste waardigheid in China, Mongolië en Thibet.

Hij was een zwaarlijvig man met een breed gelaat, kleine, gitzwarte oogen, schuin in het gelaat geplaatst, een langen snor, waarvan de punten hem tot bijna op de borst vielen en een soort mijter op het hoofd, die bijzonder zwaar moest zijn, want hij werd ter weerszijden ondersteund door een soort gaffels, die op de schouders rustten — en dat was ook wel noodig, want deze mijter, bijna een halven meter hoog, bestond uit klinkklaar goud.

De Dalai-Lama zat een weinig voorovergebogen, met opgetrokken schouders, en het gewicht van zijn zware kroon scheen hem neder te drukken.

Er volgde weder een afdeeling voetvolk, weer fakkeldragers, bazuinblazers, een groep priesters, telkens weder opnieuw priesters van lagere orde die fakkels droegen en nu en dan werd de lucht verscheurd door den klagenden kreet van de koperen bazuinen, waarop alle muzikanten tegelijkertijd bliezen.

Maar vlak achter den Dalai-Lama had een man geloopt, die in het bijzonder de aandacht van de drie reizigers had getrokken.

Hij was grooter dan alle anderen, die in den stoet meeliopen, zwaar gebouwd en droeg een soort mantel uit leeuwenvellen aaneengenaaid en een zeer korte broek van schapenvel, in vorm gelijkend op de broeken van onze hardloopers en roeiers.

Zijn donkergele huid glansde in het licht van de fakkels.

Hij had zulke ruige wenkbrauwen, dat er van zijn oogen bijna niets te zien was en dicht, zwart krulhaar.

Op den rechterschouder droeg hij een zwaard van onwaarschijnlijke afmetingen, waarvan het lemmet als zilver glansde.

De kling was dicht onder den ivoren greep, die een stootplaat had omstreeks vijf centimeters breed, maar aan het einde dicht bij de punt minstens een decimeter,

Het lemmet, waarvan de rug bijna een duim breed was, was flauw gebogen en zeker meer dan een meter lang.

Henderson keek den man vol verbazing na, die daar trotsch heenschreed, en vroeg toen op fluisterenden toon:

— Wat is dat voor een rare kerel, Mylord?

— Dat is de beul, de scherprechter, als je dat woord liever hoort, James! antwoordde Raffles even zacht.

— Mijn God — er zullen hier toch geen menschenoffers gebracht worden? zeide Charly ontzet.

— Daarvoor zou ik mijn hand niet in het vuur durven steken, Charly! gaf Raffles ten antwoord. Bedenk dat wij nog slechts zeer weinig van dit land weten en dat er in sommige streken een barbaarsheid heerscht, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen vormen, doch waarvan wij ons een klein denkbeeld kunnen maken bij het lezen van „De Tuin der Martelingen” van Octave Mirbeau. Het is natuurlijk jou evengoed bekend als mij, dat de Chineezzen van oudsher bekend hebben gestaan wegens de verfijnde martelingen, die zij op hun gevangenen en vijanden toepassen!

De processie trok nog steeds voorbij en het was alsof zij verder van haar weg afweek en de drie mannen naderde.

Raffles begon zich zeer ongerust te maken, want ieder oogenblik konden de omtrekken der achter eenig struikgewas slechts ten halve verborgen vliegmaschine ontdekt worden.

Het schijnsel der fakkels was bovendien sterk genoeg om ook de plek te verlichten, waar de mannen zich plat ter aarde hadden geworpen.

En toen de stoet bijna voorbij was, gebeurde het ongeluk, juist toen de drie mannen meenden, dat zij in veiligheid zouden zijn.

Van de laatste afdeeling fakkeldragers, die op dat oogenblik op nauwelijks honderd passen voorbij trok, wendde een der mannen den blik terzijde en ontdekte de vliegmaschine, den wonderlijken reuzenvogel.

Hij liet een schrillen kreet hooren, riep een paar woorden in een onbegrijpelijke taal en dadelijk wendden zich aller oogen naar de richting van de vliegmaschine, en op hetzelfde oogenblik waren ook de Europeanen gezien.

Op zachten toon beval Raffles snel:

— Pak je door de struiken weg, Henderson!

Wij zullen voorgeven dat wij alleen zijn! Aan tegenstand valt natuurlijk niet te denken, zelfs al hebben wij vuurwapens. Het is trouwens niet zeker dat zij die ook niet zullen hebben!

— Maar Mylord... wierp de reus tegen.

— Doe wat ik je zeg, Henderson! Je zult ons van meer nut kunnen zijn, als zij je niet vinden! Houd slechts een oogje in het zeil, vertoon je zoo min mogelijk en volg den stoet, zoodat je weet waar zij ons heenvoeren!

— Maar zij kunnen u wel eens aanstonds willen doden, Mylord! riep Henderson ontzet uit.

— Ik geloof niet dat wij daarvoor behoeven te vreezen! Zij zullen den Heiligen grond niet willen bezoedelen met het bloed van een Westering. Bovendien — de Dalai-Lama moet toch althans den schijn aannemen van een soort rechtspraak! En maak nu spoedig dat je wegkomt, want daar komen zij reeds aan!

Met tegenzin en na snel zijn geweer, revolver en jachtmes te hebben gegrepen, trok Henderson zich haastig terug in het dichte struikgewas, vast besloten onmiddellijk in te grijpen, wanneer hij slechts een hand tegen zijn meester zag opheffen.

— Maar zullen wij ons dan in het geheel niet verdedigen, Edward? riep Charly, die bleek en vastberaden was opgesprongen om de Thibetanen af te wachten.

— Ik verbied je om een schot te lossen, Charly! zeide Raffles streng. Het zou onze zaak slechts verergeren, als wij het bloed van die lieden vergoten. Misschien loopt alles wel goed af en zal de Dalai-Lama het niet wagen zich aan Engelschen te vergrijpen!

Intusschen waren een dertigtal fakkeldragers komen toesnellen.

Zij waren niet gewapend, maar het zou dwaasheid geweest zijn, te willen trachten, zich tegen die overmacht te verweren.

Raffles en Charly bleven dan ook onbeweeglijk op dezelfde plaats staan, en een oogenblik later werden zij gegrepen, hun handen werden met touwen op den rug vastgebonden en een tiental mannen snelden met hen naar de plaats waar de Opperpriester zich in den stoet bevond.

Hoofdstuk VI.

De schat van den Dalai-Lama.

Het duurde bijna tien minuten alvorens de fakkeldragers den Dalai-Lama hadden ingehaald en de processie besloeg zulk een groote lengte, dat men in het midden daarvan niets had bemerkt van hetgeen er aan den staart van den optocht was voorgevallen.

Een der fakkeldragers wierp zich ter aarde en riep eenige woorden, die onmiddellijk den geheelen stoet tot stilstand brachten.

Reeds kwamen eenige soldaten met het opgeheven kromzwaard in de hand toesnellen, gereed om de „Blanke Duivels” het hoofd te splijten, toen de Opperpriester de hand ophief en een kort bevel sprak, waarop de soldaten hun plaatsen weder innamen en hun blinkende zwaarden opstaken.

Eenige fakkeldragers voerden Raffles en Charly tot vlak voor den ivoren draagstoel, dien de dragers op den grond hadden neergezet.

De Opperpriester liet zijn zwarte oogen beurtelings op Raffles en Charly rusten en scheen diep na te denken.

Op zijn breed, geel gelaat waren verschillende aandoeningen te lezen, waarin woede en wraakzucht ten slotte de overmacht schenen te behouden.

Hij sprak eenige woorden Engelsch blijkbaar en vroeg in die taal:

— Wie zijt gij?

— Engelschen! antwoordde Raffles onmiddellijk. En hij gebruikte de Chineesche taal, waarvan hij genoeg wist, om er zich althans begrijpelijk in te kunnen uitdrukken.

— Hoe komt gij hier?

Raffles, die het niet wenschelijk vond, aanstonds van zijn vliegmaschine te reppen, antwoordde:

— Wij zijn hier binnen getrokken, o Dalai-Lama, teneinde van de schoonheden van uw land te genieten!

— Hoe zijt gij hier gekomen? drong de Opperpriester, met een leelijken grijns om zijn dikke lippen aan.

Raffles begreep wel, dat hij de waarheid toch onmogelijk langer verborgen zou kunnen houden en hij antwoordde dus:

— Wij zijn gekomen door de lucht, Hooge Priester.

De Dalai-Lama keek Raffles een oogenblik strak aan en zijn rechterhand speelde zenuwachtig met het gouden gevest van het zwaard, dat tegen den ivoren troonzetel leunde.

Hij fronste de wenkbrauwen en hernam:

— Gij waagt het toch niet, vreemde hond, den draak met mij te steken?

— Ik sprak de waarheid, o Heerscher! antwoordde Raffles bedaard.

Het was hem ingevallen, dat het hem misschien van nut zou kunnen zijn, als de Thibetanen hem zouden beschouwen als een soort van bovenaardsch wezen.

Maar hij zag spoedig genoeg dat de Hooge Priester hem niet geloofde.

Hij had stellig nog nimmer een vliegmaschine of een stuurbaren ballon gezien en dat een sterfelijk wezen door de lucht kon reizen, was voor hem onbegrijpelijk.

Raffles, die zag wat er in hem omging, vervolgde:

— Gij kunt mijn reuzenvogel zien, Dalai-Lama en ik zal u toonen hoe ik vlieg!

De Opperpriester boog zich voorzichtig een weinig voorover, om zijn gouden mijter niet te laten vallen, wierp Raffles een boosaardigen blik toe en zeide:

— Het is goed! Morgen als de zon aan den hemel rijst, zult gij u in de lucht verheffen en vliegen als de vogels. Gij zijt mijn gevangene! Weet gij niet dat gij hier den voet hebt durven zetten op gewijden grond?

— Ik wist het niet, antwoordde Raffles kalm. Indien ik het wel had geweten, zou ik deze plek vermeden hebben! Ik werd gedwongen, met mijn wondervogel hier neer te strijken!

— Gij kunt hem dus niet bevelen, zooals gij wilt? hernam de Opperpriester op minachtenden toon. Dan zijt gij ook geen toovenaar!

— Ik heb er mij ook niet voor uitgegeven, Opperpriester! hernam Raffles bedaard.

De Dalai-Lama keek Raffles nog eenige oogenblikken aan, zwijgend en met een blik vol fana-

tieke wraakzucht en hernam toen op korten toon :

— Gij zult hier bijven, onder deugdelyke bewaking. Wat wij te verrichten hebben, is niet bestemd voor uw onheilige oogen! En ik herhaal u, dat gij morgen bij het krieken van den dag uw woord gestand zult doen en mij den wondervogel zult toonen, waarmede gij zegt te kunnen vliegen! Doet gij dat niet, dan zal het u het leven kosten!

Want volgens de wetten van ons land zijt gij den dood schuldig. Verheft gij u in de lucht — geheel alleen wel te verstaan, want uw maker sterft, als gij niet terugkeert — dan... zal ik onze Goden raadplegen en uw lot zal afhangen van hetgeen zij over u beschikken!

Er werden eenige haastige bevelen gegeven, en een afdeeling soldaten ongeveer twintig man sterk werd achtergelaten, teneinde de twee gevangenen te bewaken.

De draagstoel werd weder op de sterke schouders der dragers geheven en de Opperpriester wierp nog een eigenaardigen blik op de twee gevangenen.

En daarop trok de stoet weder verder.

Langzamerhand verflauwde de flakkerende gloed van het fakkellicht en de togen van de handtrommen en van de bazuinen stierven weg, zonder echter geheel en al op te houden.

Raffles en Charly waren zoo dicht mogelijk bij elkander gebleven, teneinde in de dichte duisternis elkander niet uit het oog te verliezen.

Zij wisten dat Henderson in de buurt moest zijn, maar hoe zou de reus er in kunnen slagen, hen onder deze omstandigheden te bevrijden? De duisternis was zoo volkomen dat hij onmogelijk iets zou kunnen onderscheiden en niet eens kon weten, waar Raffles en Charly zich bevonden.

Evenmin kon het hem bekend zijn, hoe groot het aantal der bewakers was en of zij misschien niet van vuurwapens waren voorzien.

Het zou dus van zijn kant zeer onvoorzichtig zijn geweest, als hij in het wilde weg een poging tot bevrijding had gewaagd.

Want de soldaten schenen vast besloten te zijn, onmiddellijk van hun hellebaarden gebruik te maken en zij zagen er grimmig genoeg uit.

De toestand veranderde echter in zooverre, dat twee der soldaten die hunne fakkels bij zich

bleken te hebben, deze hadden ontstoken, zoodat de kleine groep van gevangenen en bewakers nu rossig verlicht werd, door de in den grond gestoken fakkels.

Niet zonder bitterheid dacht Charly na over het lot, hetwelk hem en zijn beide metgezellen zoo onverwacht had getroffen.

Den volgenden dag, na eenige uren werk zou het onderstel geheel vernieuwd zijn geweest en de vliegmaschine had kunnen opstijgen — de ontmoeting met deze woeste, fanatieke, onbeschaafde Thibetanen zou achterwege zijn gebleven en zij zouden waarschijnlijk den volgenden middag veilig en wel dicht bij Labora zijn gedaald.

Hij zag de toekomst vrij duister in, want hij begreep maar al te goed, dat de Dalai-Lama zich volstrekt niet zou laten weerhouden door vrees voor de Engelschen, om een paar Europeanen die het Heilige grondgebied geschonden hadden, ter dood te laten brengen.

Hij wist maar al te goed, dat de Engelschen zich op dat tijdstip nog wel eens zouden bedenken, alvorens een strafexpeditie naar Thibet te zenden. In bijna alle dominions heerschte onrust, de toestand in Ierland was juist zeer critiek, Egypte eischte zelfstandigheid — om twee Engelschen zou Bretagne zich zeker niet in een nieuw wespennest begeven. Trouwens, in Thibet waren reeds duizenden vreemdelingen ter dood gebracht, zonder dat er ooit een haan naar gekraaid had en zonder dat een enkele Westersche Regeering het ooit gewaagd had, dienaangaande om opheldering te vragen. Charly dacht hier nog over na, toen er een eigenaardig, kloppend geluid alsdat van de snavel van een boomspecht, zijn oor trof.

Het kloppen klonk onregelmatig, met lange en korte tusschenpoozen.

Het had een vrij helderen klank, maar het was onmogelijk te zeggen waar het vandaan kwam.

— Wat zou dat zijn? vroeg de jonge man op zachten toon.

— Dat is Henderson! antwoordde Raffles lakoniek. Hij spreekt met ons. Luister maar goed toe — hij gebruikt de morseteekens!

Inderdaad daar werd getelegrafeerd! De beide vrienden zwegen eenigen tijd, en toen het kloppen ophield, vroeg Charly:

— Wat zegt hij?

— Hij vraagt of hij het zal wagen, de twintig soldaten op het lijf te vallen.

— Wat zul je antwoorden?

— Natuurlijk zal ik het hem ten strengste verbieden! Het zou zelfmoord zijn! De soldaten zitten dicht om ons heen in een kring en hij kan zijn revolver dus niet gebruiken. Bovendien zou hij dadelijk zijn ontdekt en ik verzeker je, dat die Chineezen uitstekend met hun zwaard weten om te gaan.

Hij zou er misschien vier of vijf doden en de overigen zouden het hem doen!

— Wat dan?

— Ik zal hem zeggen, dat hij voorloopig niets moet doen, want dat wij geen onmiddellijk gevaar loopen en dat hij liever moet gaan zien, wat de Dalai-Lama is gaan uitrichten! Dan moet hij terugkeeren en mij dat meedeelen.

Op dat oogenblik zette een der soldaten de punt van zijn hellebaard op de borst van Raffles en beval hem met barsche stem te zwijgen.

Raffles gehoorzaamde, maar een oogenblik later begon hij, schijnbaar om zich den tijd te verdrijven, met ongeregelde tusschenpoozen de hakken van zijn laarzen tegen elkander te slaan en het geluid was goed hoorbaar in de nachtelijke stilte, om op minstens vijftig meter afstand te kunnen worden gehoord.

Op die wijze deelde hij Henderson mede wat hij van hem verlangde en het korte antwoord luidde:

— In orde, Mylord, ik begeef mij op weg!

De nacht verliep traag. Charly kon den slaap niet vatten — het beeld van den bijna naakten beul, met zijn reusachtig, vlijmscherp geslepen beulzwaard, zweefde hem voortdurend voor den geest — en somtijds huiverde hij, meende hij het koude lemmet reeds in den nek te voelen. Enkele malen keek hij naar Raffles, die zich naast hem op den grond had uitgestrekt — en hij verbaasde zich niet eens bijzonder, toen hij zag dat de Stoutmoedige Avonturier zoo rustig sliep, alsof hij zich in zijn bed, in het kleine heerenhuis in de Regent Street te Londen bevond.

Langzaam, al te langzaam naar zijn zin week de duisternis van den nacht voor het zegepralende licht van de zon en toen de schemering van den ochtend was aangebroken, naderde opnieuw het geraas van trommen en bazuinen.

De processie was blijkbaar op den terugtocht. Het was bijna dag, toen de kop van den stoet zichtbaar werd tusschen de boomen.

Charly had des nachts een paar malen gepoogd, zich van de touwen te bevrijden, die zijn armen en handen op den rug vasthielden, maar zij waren goed bevestigd en bij de minste verdachte beweging voelde hij het koude staal van een piek tegen zijn hoofd, wat voor hem een afdoend bewijs was, dat de soldaten niet sliepen, maar integendeel klaar wakker waren.

Raffles was wakker geworden door het geraas van de trommen, opende de oogen en scheen dadelijk tot het besef van zijn toestand te geraken.

Hij keek Charly glimlachend aan en zeide:

— Goeden morgen, Brand! Goed geslapen?

— Of ik geslapen heb? En goed nog wel? Ik heb geen oog dicht gedaan! antwoordde Charly zuchtend. Het is mij onbegrijpelijk, hoe jij onder dergelijke omstandigheden kunt slapen.

— Waarom zou ik niet? Het gras is zacht genoeg! En ik heb het alleen een beetje koud gehad!

— Maar denk je dan in het geheel niet aan het gevaar dat ons bedreigt?

— Daar denk ik aan als ik wakker ben — niet als ik slaap! De nacht is om te slapen en niet om zich het hoofd te breken over zaken, die waarschijnlijk toch onvermijdelijk zijn.

— Wat denk je dat er met ons geschiedt, als wij in een of ander opzicht den toorn van den Dalai-Lama opwekken?

— Ik geloof niet dat die nog opgewekt behoeft te worden! Onze Opperpriester is waarschijnlijk vast van plan, ons onder een of ander voorwendsel naar betere gewesten te zenden!

— Op welke wijze?

— Wel, op de vlugste en meest afdoende wijze. Heb je niet gezien dat hij zijn lijfbeul bij zich heeft?

— Je vat het nogal kalm op, Edward!

— Wat wil je dan dat ik doe? Moet ik als een razende Roelandt rondloopen, mij wanhopig op de borst slaan en mijn haren uitrukken? Als ik het zou willen, dan zou ik het toch niet kunnen, met de op mijn rug gebonden handen. Wij zijn trouwens nog zoo ver niet — er kan nog heel wat gebeuren en ik reken op onze vliegmaschine en op onzen braven Henderson, die wel aanstonds

van zijn onderzoekstocht zal terugkeeren.

Raffles had nog nauwelijks uitgesproken, of daar klonk het kloppen opnieuw, thans op zeer verren afstand.

Zwijgend luisterden de beide vrienden toe.

— Ik ben hen nagegaan, Mylord! zoo luidde de boodschap, en ik heb gezien, hoe die leelijke kerel met zijn hangende snorren, een groote hoeveelheden goud en edelgesteenten verborgen heeft in een groote spelonk, met een zware eiken deur afgesloten, die ik wel zou kunnen terugvinden naar ik geloof! Wat moet ik thans doen?

En het lakonieke antwoord van Raffles klonk:

— Wachten en oppassen!

De stoet was intusschen de plek genaderd, waar de gevangenen binnen den kring van de twintig soldaten zaten, die thans allen hun hellebaarden op hen gericht hielden.

De dragers hadden den ivoren draagstoel neergezet, en de Dalai-Lama, na zich van zijn gouden mijter te hebben ontdaan en die aan een der priesters in bewaring te hebben gegeven, verhief zich van zijn zetel, daalde er langzaam in af en kwam op de beide gevangenen toe.

Hij keek hen beiden een oogenblik aan met zijn schuin geplaatste, koolzwarte oogen en zeide toen:

— Thans is het oogenblik aangebroken, vreemdeling! Gij zult thans uw belofte gestand doen en u voor mijn oogen in de lucht verheffen! En zijt gij een bedrieger gebleken, dan....

Hij week een weinig terzijde en gaf zoo het gezicht vrij op den beul, die grijnzend het kromme zwaard ophief en er met den uitgestrekte wijsvinger van zijn linkerhand naar wees.

Hij trok zich een hoofdhaar uit, hield het boven de snede van het zwaard — en met een vlugge beweging sloeg hij het haar in tweeën op de als een scheermes zoo scherpe snede van zijn beulzwaard.

— Het is althans een troost dat hij geen tweemaal zal behoeven te slaan! bromde Raffles zachtjes, zich tot Charly wendend.

— Als het een troost is — dan is het een schrale! meende Brand, die onwillekeurig even verbleekte. Mijn hoofd is misschien niet mooi meer, nu ik mij in geen vijf dagen heb kunnen scheren, maar in ieder geval hecht ik er aan, en ik zou er mij liever niet van scheiden!

— Zoover zijn wij nog lang niet, waarde Brand! zeide Raffles op zachten toon.

De Dalai-Lama had thans de vliegmachine in het oog gekregen en liep er langzaam op toe, maar niet dan nadat hij een dertigtal soldaten van zijn lijfgarde om zich heen had verzameld.

Want eigenlijk stond die groote monsterachtige vogel hem weinig aan, en die Westersche duivels zouden hem wel eens een poets kunnen bakken....

Driemaal liep hij langzaam om het toestel heen, met zijn lijfgarde op de hielen, maar zonder het te wagen, de vliegmachine aan te raken.

Toen keerde hij weder terug en zeide kortaf, zich tot Raffles wendend:

— Vlieg thans!

— Dat zal ik, Opperpriester, maar mijn vogel is gewond, en ik zal hem eerst moeten genezen! antwoordde Raffles, en hij wees met het hoofd in de richting van het onderstel. Zijn pooten zijn gebroken — gij moet mij verlof geven, hem eerst te maken!

De Dalai-Lama keek Raffles wantrouwend aan en vroeg toen:

— Kunt gij dat alleen?

— Neen, daarbij heb ik mijn makker noodig!

De Opperpriester liet een kort lachje hooren, dat verre van geruststellend klonk, en hernam:

— Goed — gij zult beiden werken, maar ieder uwer zal door drie van mijn soldaten met het blanke zwaard in de vuist worden vergezeld! Bij de minste verdachte beweging zullen zij u het hoofd splijten!

Een korte beweging met het hoofd was voor de soldaten voldoende om de touwen los te maken, waarmede de armen van de twee nog altijd gebonden waren.

Hun armen voelden zeer pijnlijk, en het duurde wel tien minuten eer zij de gevolgen van den gestremden bloedsomloop te boven waren gekomen.

En daarop togen zij dadelijk snel aan het werk, op den voet gevolgd door drie soldaten met het ontbloote zwaard in de hand, gereed om dadelijk toe te houwen.

Zij zochten de reeds op maat gezaagde stijlen bij elkaar, vervingen achtereenvolgens de gebroken steunlatten door nieuwe, spanden de draden, richtten de spaken van het geheel verbogen wiel, legden er een nieuwen band om en

verbonden de beide wielen door een nieuwe, holle, stalen as.

En ondertusschen spraken zij zachtjes met elkander, zonder dat de soldaten begrepen wat zij zeiden.

Het werk duurde bijna drie uren en het geheele gevolg van den Opperpriester vormde een grooten kring om de vliegmaschine, maar op veiligen afstand, want een vage vrees voor dien wonderlijken vogel beheerschte hen.

Een hopman van de lijfwacht, die nauwkeurig had toegezien, greep, toen het werk bijna geëindigd was, Charly onverhoeds bij den schouder en de jonge man werd weggeleid.

Raffles riep hem nog een paar woorden na en Charly glimlachte.

De Dalai-Lama was opnieuw op Raffles toegetreden, zijn reusachtig zwaard als een geweer op den schouder torsend en zeide nu :

— Luister vreemdeling! Gij zult u thans in de lucht verheffen, zooals gij beloofd hebt! Doet gij dat, dan zoudt gij kunnen vluchten! Maar dit zeg ik u, zijt gij binnen een kwartier niet teruggekeerd, dan vliegt het hoofd van uw vriend van zijn schouders!

— Binnen een kwartier zal ik zijn teruggekeerd! antwoordde Raffles bedaard.

Hij stapte op het toestel toe, onderzocht alle deelen nog eens nauwkeurig en bevond dat hij volkomen op het toestel zou kunnen vertrouwen.

Hij klom in het schuttje, na Charly nog eens te hebben toegeknikt, nam achter het stuurwiel plaats en haalde den kleinen hefboom over, die de schroef in beweging bracht.

Met een klepperend geraas begon de schroef te draaien en nog vijftig meters dwarrelden takken en bladeren als in een wervelstorm omhoog.

Door een bovenaardsche vrees aangegrepen, hieven alle Thibetanen zonder uitzondering een luid gehuil aan en bijna tegelijkertijd wierpen zij zich plat voorover op den grond.

Zelfs de beul, de soldaten van de lijfwacht en de Dalai-Lama in hoogst eigen persoon waren op hun knieën neergevallen en schenen een of andere Godheid aan te roepen om hen te beschermen.

Toen kwam de wondervogel in beweging, schoot vooruit en met een schreeuw van ontzetting maakte de geheele menigte ruime baan, in alle richtingen wegstuivend.

Met trillende knieën staarde de Opperpriester naar het wonder.

„De Duivel der Lucht” had den grond verlaten en schoot nu pijlsnel omhoog, en de Thibetanen riepen al hun Huisgoden aan, bevangen door een ware paniek en sidderend van vrees.

Steeds hooger steeg „De Duivel der Lucht” en beschreef groote cirkels, achten en spiralen, dook plotseling omlaag, schoot bijna rechtstandig de lucht weder in en draaide om zijn lengte-as.

Onwillekeurig waren allen teruggeweken en eindelijk waagde de een na den ander het, naar boven te zien en den wondervogel in zijn vlucht te volgen.

Toen daalde de machine eensklaps en op verren afstand scheen zij den grond even te raken, en verdween uit het gezicht achter een dicht boschje....

Maar onmiddellijk daarna vertoonde de wonderbare vogel zich opnieuw, steeg opnieuw omhoog, beschreef een grooten bocht en plotseling stooft hij, zijn vaart blijkbaar aanzienlijk verminderend, op de troep Thibetanen af, die schreeuwend en gillend uiteenstoven, bevreesd dat het monster hen mee de lucht in zou voeren.

Maar Charly Brand bleef rustig op dezelfde plek staan, geheel alleen, want nu hadden zelfs de soldaten en de beul een veilig heenkomen gezocht.

De vliegmaschine was tot op nauwelijks vijf meter van den grond gedaald en kwam met luid geraas van de schroef aanstuiven.

Charly had zich omgewend, zoodat hij met het gelaat naar de vliegmaschine gekeerd stond.

Hij wist dat het gevaarlijke oogenblik genaderd was.

„De Duivel der Lucht” daalde nu zoover, dat de wielen zich omstreeks twee meter van den grond bevonden.

En toen zij over Charly zou heenschieren, deed deze een geweldigen sprong en greep met beide handen de stalen as, welke de wielen van het onderstel verbond.

Een paar seconden later zweefde hij tusschen hemel en aarde, en de kreten van schrik der Thibetanen waren overgegaan in een gehuil van dolle woede.

De beul hief met een machteloos gebaar van wraakzucht zijn zwaard op en de Dalai-Lama hief de gebalde vuisten ten hemel en riep zeker

de hulp in van alle kwade geesten, om den reuzenvogel te verdelen.

In allerijl kwamen sommigen soldaten aandragen met een paar ouderwetsche snaphanen, voorladers, misschien vele eeuwen geleden veroverd, maar nog voor een van die verroeste werktuigen bij het eerste schot uiteen was gesprongen, bevond de „Duivel der Lucht” zich reeds in veiligheid.

Charly had behendig een been over de as geslagen, trok zich op aan de stijlen, ging op de as staan, greep den rand van het schuitje en werkte zich naar binnen — waar hij vlak tegenover Henderson belandde, die met Busto op zijn knieën zat en Charly met een grijnslachje de breede hand toestak, terwijl hij zeide:

— Welkom aan boord mijnheer Brand! Dat hebt gij knap gedaan!

— Zeg maar liever dat mylord het knap gedaan heeft! hernam Charly. Het springen is niet zoo moeilijk als het sturen van de machine. Als ik gemist had dan... dan zou die vreeselijke kerel met zijn beulzwaard...

— Op dit oogenblik met uw hoofd te koop loopen, mijnheer Brand! vulde Henderson den zin aan. Het zal een heele teleurstelling voor den kerel zijn geweest!

Charly had zich naar Raffles overgebogen, die hem glimlachend aanzag en vroeg nu:

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar de plek, welke Henderson ons zal aanwijzen en waar de Dalai-Lama al zijn fraaiigheden verstopt heeft!

— Hoe kom je aan Henderson?

— Wel, ik heb hem aan boord genomen in een ander gedeelte van de vallei, waar hij achter een dicht boschje verborgen was — in gezelschap van onze geweren en van mijn brave Busto. Wij hebben bij de zaak dus niets verloren dan onze tent — en dat verlies is niet onherstelbaar!

Raffles had de vliegmachine met opzet zooveel mogelijk laten dalen en er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij wendde zich tot Henderson met de vraag:

— Is het hier ergens James?

De reus keek naar buiten en riep uit:

— Daarginds mylord, dicht bij dien eigenaardig gevormden bergtop!

— Een landing zal hier niet gemakkelijk zijn,

maar het moet toch gewaagd worden. Die Chineezen hebben ons zooveel schrik aangejaagd, dat wij hen wel mogen laten bloeden,

— Wat beteekent dat verstoppen van die kostbaarheden eigenlijk? vroeg Charly.

— Wel, wij zullen daar waarschijnlijk eenvoudig de schatkamer vinden van den Opperpriester — en daar zoo goed als alles geofferd en gestolen is, maak ik er mij volstrekt geen gewetensbezwaar uit, die schatkamer voor een groot gedeelte op te ruimen!

Onder het spraken had Raffles uitgezien naar een gunstig landingsterrein en eindelijk meende hij dat gevonden te hebben in een klein bergplateau, zoo goed als geheel kaal en waar geen enkel grasspiertje groeide.

Hij liet de vliegmachine nog wat meer dalen, en tenslotte landde hij op het rotsplateau, ongeveer tweehonderd meter boven den bodem van de vallei, die zij zooveel verlaten hadden en bijna aan het einde daarvan.

Toen de drie mannen waren uitgestegen, vroeg Raffles aan Henderson:

— Gelooft u dat je de plek van hieraf zult kunnen vinden?

— Ik zou het haast wel denken, mylord, als gij mij gelegenheid geeft, om mij even te oriënteren! antwoordde de reus.

— Ga je gang — wij hebben nu gelukkig den tijd en je behoeft je niet te overhaasten.

Henderson begaf zich naar den rand van de hoogvlakte, keek aandachtig in het rond, beschouwde de vallei aan zijn voet en keerde toen haastig terug met den uitroep:

— Ik heb het al gevonden, mylord! Het is daarginds, bij die eigenaardig gevormde rots, in den vorm van een reusachtigen vinger, die naar den Hemel schijnt te wijzen en dien ik zelfs in de duisternis heb kunnen opmerken! De processie kwam van dien kant, onder die boomen uit en ging toen langs dat soort van pad, waarvan wij hier nauwelijks tien minuten gaans verwijderd zijn.

— Dan zullen wij de vliegmachine nog wat verder naar den rand van de Hoogvlakte trekken. Des te korter behoeven wij haar aan haar lot over te laten! zeide Raffles.

De drie mannen spanden zich dus voor het vliegtuig en trokken het zoo ver zij slechts konden voort, in de richting van de eigenaardig

gevormde rotspiek, die inderdaad veel geleek op een omhoog wijzenden reuzenvinger.

Raffles nam de omgeving even goed op en bemerkte dat hij langs een smal pad de rotsnaald zou kunnen bereiken.

De drie mannen grepen hun revolvers en geweren en daar de houding van den hond zoodanig was, dat zij volkomen gerust konden zijn, begonnen zij het smalle rotspad af te dalen, voorafgegaan door Henderson, die den weg wees.

Binnen een kwartier hadden zij den voet van de naald bereikt.

Henderson wees naar een dichtbegroeide plek en hernam:

— Daar verdwenen zij achter. De Dalai-Lama was slechts vergezeld door een zestal priesters, die een zware kist schenen te dragen.

— Wij zullen het eens onderzoeken! zeide Raffles.

De drie mannen gingen op het boschje toe. Zij drongen erin door, terwijl Busto snuffelend, met den kop naar den grond gekeerd, vooruit liep.

Toen zeide Henderson op zachten toon:

— Ik geloof dat ik daar de zware deur reeds zie. De Dalai-Lama maakte haar open met een zeer grooten sleutel, die schitterde alsof hij van goud was!

— Wij zullen het wel zien! hernam Raffles. En de drie mannen gingen verder.

Nog vijf minuten en zij konden niet verder. Zij stonden nu voor den rotswand.

En daarin was een zeer zware, eikenhouten deur aangebracht, met ijzer beslagen en goed verborgen door het boschje.

Raffles bukte zich en bekeek het slot.

Toen stak hij de hand in den zak, haalde er

een bosje loopers uit en zeide glimlachend:

— Ik had zeker niet verwacht, dat ik mijn trouwe loopers in het hartje van Thibet nog eens zou moeten gebruiken!

Hij toog aan het werk, maar het duurde maar tien minuten voor het ingewikkelde slot open sprong.

Henderson duwde de zware deur open en de drie mannen traden in een rotshol binnen, bijna vijf meter hoog en zoo diep dat zij het andere einde niet konden zien.

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken.

En bij het licht daarvan zag hij een met ijzeren banden beslagen kist.

— Dat is de kist die zij droegen, Mylord! riep Henderson opgewonden.

Zwijgend knielde Henderson naast de kist neder, die hij in enkele seconden had geopend.

Zij bleek een groote hoeveelheid gouden en diamanten sieraden van allerlei aard te bevatten.

— Vijfzeventig duizend pond Sterling! zeide Raffles op zakelijken toon en hij klapte het deksel weder dicht.

— En hoe zwaar, Mylord? vroeg Henderson.

Raffles lichtte de kist niet zonder moeite bij een der hengsels van den grond en antwoordde:

— Tweehonderd Kilo ongeveer!

Zonder iets te zeggen bukte de reus zich en tilde zonder inspanning de kist op zijn schouder.

Allen verlieten het hol.

Raffles sloot zorgvuldig de deur en zeide glimlachend:

— Dit is voor ditmaal genoeg! De rest komen wij later wel eens halen — vooruit vrienden, op weg!

De volgende aflevering (No. 467) bevat:

De schat van Lahore.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885